

Ярослав

Студентська газета філологічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка

29

листопад-грудень
2014

*Ми паралітики з блискучими очима
Великі духом, силою малі.
Орлині крила чуєм за плечима.
Сами ж кайданами прикуті до землі.*

Леся Українка

А якщо завтра війна?

стор. 2

Літературна спадщина Майдану

стор. 6

Щире серце аристократа духу

стор. 8

А як розмовляєте Ви?!

стор. 18

Легким дотиком пера

стор. 22

виходить з листопада 2004 року

А якщо завтра війна?

Ірина БАТЮК

Я виросла в сім'ї, де слово “війна” означало щось надзвичайно страшне. Моя бабуся була ще маленькою, коли це горе застало їхню сім'ю. Хоч що тут говорити, лихо прийшло до мільйонів сімей по всій Україні. Бабусина родина належала до патріотично налаштованої частини селянства, яка не терпіла радянської влади, а всіляко допомагала повстанцям, у тому числі тим, що були їхньою частиною. За це і терпіли. Когось односельці “замельдували” (здали) НКВД, хтось, не бажаючи здаватися у полон, використовував останню гранату для себе, когось просто вбили пострілом у спину, а решту – вивезли у Сибір. Змалку я часто чула бабусині розповіді про те, як же страшно було тоді, коли втратила маму, яким нестерпним було життя на засланні, наскільки тяжко було повернутися додому, де вже не залишилося

й рідної хати. Змалку я боялася слова “війна” та ненавиділа радянську владу й усе, що вона породила.

Мабуть, усі розуміють, що теперішня війна почалася вже давно. Як на мене, тут навіть не можна вказати точної дати, адже хіба ж її початком варто вважати день, коли на території АР Крим з'явилися перші “зелені чоловічки”, чи, може, день “Референдуму під дулом автомата” або ж той момент, коли над першою українською держустановою замайорів “триколор”? Гадаю, ця війна почалася тоді, коли в Києві пролилася перша кров патріота. Це були перші спроби “московської гідри” придушити, загасити полум'я української Революції Гідності. Недарма ж є безліч доказів того, що вбивав і мучив наш народ у люті морози не лише сумнозвісний “Беркут”, а й працівники російських спецслужб. Війна розпочалася ще тоді, коли перший свідомий українець вирішив повстати проти бандита при владі.

Якби мені хтось сказав ще бодай минулого літа, що мій народ стільки всього подолає, стільки витерпить, то я б не повірила. Мені здавалося б, що стільки жаху просто не може статися за такий по-своєму короткий проміжок часу. А сьогодні я змушена констатувати, що ми вже навіть звикли до того, коли ввечері читаємо новини, то там обов'язково має бути “свіжа” цифра вбитих на сході пугінськими пішаками захисників

Батьківщини. Найжахливіше, що ми втрачаємо страх: те, що трапляється щодня, стає нормою. Безперечно, нас це обурює, ми висловлюємо цілі тиради про бездіяльність нашої влади, про бездушність Кремля і “занепокоєння” Європи. Втім, останнє стало вже таким звичним! Ми щиро співчуваємо сім'ям загиблих і, можливо, навіть допомагаємо фінансово нашої армії, але, як не крути, війна нас зачепила лише в інформаційному просторі.

Саме тоді, коли ми ніби змирилися з тим, що так воно є, коли почали молитися ще й за те, аби нашим чоловікам, батькам, синам, братам, коханим не прийшла повістка з військомату, коли літо кликало до відпочинку та розваг, настав день, який я ніколи не забуду.

Це було 14 липня. Сонце ховалося за обрій, я збирала з гілок соковиту малину, а моя родина дружньо сміялася з того, як наше маленьке дитятко намагалося підскакувати і не втрачати рівновагу. Саме цього чудово літнього вечора донеслася новина, яка, здавалося, поділила життя на “до” і “після”. “Оголосили, що завтра Путін вводить війська в Україну. На кордоні вже більше 20-ти тисяч. По всіх каналах показують”, – ніби вогнем обпалило повідомлення. **“Війна...”**

Чомусь тоді згадалися всі ті моторошні картини, які малювала моя дитяча уява, коли бабуся розповідала про Другу світову. “Як?

Невже? Може, помилка? Чому тоді, коли я щаслива? А як же ми? Куди втікати? Хочу померти ще на початку війни, не переживу втрати рідних...”, – рій думок, страшних думок. У таких випадках хочеться почути, що це неправда, помилка, невдалий жарт. От і я шукала заперечення – довірилася ЗМІ. Мабуть, ще довго не забуду назву репортажу вечірніх новин на одному з вітчизняних телеканалів – “А якщо завтра війна?” Саме тоді все стало на свої місця, відтоді вже не було вороття, і я знала, що завтра моє життя полетить у прірву, як і життя багатьох мільйонів українців. Джерелом такої інформації стало те, що прес-центр Кремля повідомив про “можливий початок здійснення армією Російської Федерації миротворчої місії на Сході України”, супутники НАТО підтверджували наявність великого скупчення солдатів і бойової техніки біля кордонів. Це – факти, тому на думку почало спадати все, що ще не встигла зробити...

Переконалася в тому, що в моменти відчаю людина здатна думати тільки про найдорожче. Чи, як у моєму випадку, найдорожчих. Я думала про те, що моя племінничка, найрідніше янголятко, яке народилося в перші дні Євромайдану, ще навіть не стала на ніжки; що тато зараз за кордоном; що мамі завтра треба їхати на роботу і т.п. Лягала спати, та

не могла заснути – читала, читала, читала новини. Близькі мені люди знають, що сплю я надзвичайно міцно, часом, навіть піджартовують, ніби після того, як засну, в кімнаті може і ведмідь ходити – не почую. Тієї ночі я чула “ведмедя”, він настільки глибоко проник у мою свідомість і вселив страх, що я тричі прокидалася й одразу ж шукала мобільний телефон, щоб знайти нову інформацію про події в Україні (на кордоні та в зоні АТО).

Коли наближався вечір 15-го липня, я трішки заспокоїлася: кінець мо’го світу переноситься, пекло залишається десь там, на Донеччині та Луганщині. Та радості не було, спокій теж не відновився. Відтоді – щоденне очікування, очікування того, за що молимося, “аби оминуло”, чого боїмося та кінця чого так чекаємо.

Від того дня, календарної середини липня, минуло вже багато часу, сталося чимало непоправних подій, загинуло багато хороших і гідних синів нашої Батьківщини та не менше мирного населення, а війна триває. Росія і далі карає нас за те, що покірно не йдемо до її кайданів, що готові захищати свій суверенітет і боротися за ті європейські ідеали, за які виходили на вулиці Києва.

Після того сталося страшне лихо, яке забрало життя майже трьох сотень ні в чому не винних людей, – падіння Боїнга-777 ма-

лазійських авіаліній. Чи це злий умисел, чи фатальна помилка проросійських бойовиків – не відомо і досі. Та чи насправді настільки важливим є те, що терористи планували збити український вантажний літак і вже тішилися з того, що в них усе вдалося, а поцілилися у лайнер, який опинився не в тому місці і не в той час? Гадаю, сам факт того, що були людські жертви, говорить сам за себе. В літаку було багато світових науковців, які працювали над панасеєю для боротьби зі СНІДом. Можливо, вони були зовсім близько від такого важливого для людства відкриття! Досить “умиротворювати агресора”, відповідати йому потрібно його ж зброєю, бо втрати тільки збільшуватимуться.

Зіниці небес прозорі.

І кожному час прозріти,

Бо падати мали б зорі,

А падають діти...

“Ми дуже близькі до точки неповернення. І точка неповернення – це війна”, – каже Президент. Війна – те, що ділить життя тих, хто вижив, на “до” і “після”. Війна – те, що породить ще не одне “втрачене покоління”. Війна – не лише точка неповернення, війна – безглуздя, яке не приносить щастя нікому, натомість руйнує життя мільйонів. З дитинства я боюся слова “війна” та ненавиджу радянську владу за того нелюда, якого вона породила ■

“Поводир” б’є рекорди прокату українських фільмів. Стрічка “Поводир” режисера Олеса Саніна за перший вікенд збрала біля кіноекранів 94 754 глядачів. Це найуспішніший фільм українського кіновиробництва. Результати перегляду українського фільму “Поводир” можна порівняти з прокатом в Україні таких голлівудських фільмів, як “Анна Кареніна” (82 902 глядач за перший вік-енд), “Великий Гетсбі” (84 734 глядач за перший вік-енд). Показ фільму “Поводир” із 12 листопада триває в 130 кінотеатрах по всій Україні. Світова прем’єра “Поводиря” відбулася 16 липня на Одеському міжнародному кінофестивалі. За рішенням Українського Оскарівського комітету “Поводир” висунуто на здобуття премії “Оскар” Американської кіноакадемії ■

Щодня

Можливо, знову заgrimлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакати і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну.

І хтось востаннє поцілує милу,
І хтось сльозу непрохану змахне,
А може, дехто втратить віру й силу,
Своє життя рятуючи одне.

Але не я... Я квиснути не стану,
Хоч як не буде боляче мені, -
За нашу землю, дорогу й кохану,
Я рад прийняти на себе всі вогні.

За тих дітей, що бігають до школи,
За матерів, змарнілих у труді,
За рідні наші верби довгополі,
За наші дні прекрасні й молоді.

І тут ні сліз, ні відчаю не треба,
І тут не треба страху і ниття -
Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

Василь Симоненко

Щодня ми чуємо про нові смерті на Сході. Кількість жертв серед українських військовослужбовців та цивільного населення неупинно зростає. Ми втрачаємо найгідніших громадян, тих, хто захищав Батьківщину, проливаючи свою кров.

Батальйони добровольців постійно поповнюються тисячі нових облич. Вони йдуть на передову не з наказу, а за покликом душі. Виконують свій святий обов'язок, жертвуючи найціннішим, що мають, – життям. Тисячі чоловіків знову і знову відправляються на фронт, залишаючи свої

сім'ї. Тисячі юних парубків цілодобово стоять живим щитом між земляками і ворогом. Тисячі матерів зустрічають своїх дітей у вічній колісці на порозі рідної хати. А ще тисячі їх, невідомих героїв, з дня у день засипають землею у могили з номером замість імені. Скільки вас, вірних синів свого народу, вже полягло? А скільки вас ще покосить не наситна агресорська коса?

Ваш подвиг не знищать віки, слід невинної крові не змиють століття. Життя, покладені на вівтар української державності, пробуджують приспану свідомість України, дають їй нові сили у боротьбі проти ворога, еднають народ перед лицем небезпеки. Нехай же їхні смерті не будуть марними. Нехай наші діти, внуки згадують про них тихим словом крізь плин років.

Що залишається нам? Бережимо трагічну історію нашого народу: "...розкидані могили по безмежних українських степах; плюндровані та палені не раз міста і села; четвертовані, спечені у мідних баках, розіп'яті, зачеплені на гаках, посаджені на палі, вмуровані у фортечні стіни, повішені, морені голодом і... просто забуті мужні сини великої України". Учімося, будьмо гордістю нашої держави, рознесімо стоголосою луною її славу на цілий світ, молимося за свій століттями гнаний народ, не будьмо байдужими! Любімо нашу Богом дану Україну. "В годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди... Любіть у труді, у коханні, в бою, як пісню, що лине зорею... Всім серцем любіть Україну свою – і вічні ми будемо з нею!"

Брате, прийде час, і українці помстяться за твою смерть. А помстою буде – єдина незалежна соборна розвинена Україна. Нехай же твоя кров не буде пролита марно. Ніхто не забутий. Ніщо не забуте.

Слава Україні! Вічна слава загиблим Героям ■

Марія ТАРАС

Чи вмієте Ви читати книжки?

Анастасія ЛУЦІВ

Щодня у світі люди гортають мільярди сторінок друкованого тексту. Читання зараз “у моді”. Все більше й більше спустошують у книгарнях полиці з новинками відомих світових і вітчизняних письменників. Умовно читачів можна поділити на три типи:

1. ті, хто читає заради розваги;
2. ті, хто таким чином “вбиває час”;
3. так звані “книжкові хроби”, які до нитки “роздягають” книги.

Як на мене, правильним є детальне та уважне читання. Для чого читати книжки, якщо нічого не брати з них для себе? Людина постійно потребує нових знань, більше корисної інформації. Друковані джерела – одне із найцінніших способів саморозвитку, тому й ставитися до них треба серйозно.

Кожен із нас, студентів, стикався із проблемою, коли на заняття потрібно прочитати та запам'ятати велику кількість інформації з доволі нецікавої книжки. Хтось без проблем береться до діла, а хтось, прочитавши декілька сторінок, одразу ж відкладає книгу, кажучи самому собі, що “це важко, тому навіть не варто братися за неї”. Коли людина чує слова “треба”, “необхідно”, “повинен”, то зазвичай у неї одразу ж з'являється небажання це робити. Завдяки кільком простим порадам “як правильно читати” Ви з легкістю змо-

жете впоратись із будь-якою книгою, а сам процес читання зробити не тільки приємним, але й пізнавально-корисним. Наберіться терпіння, адже вся річ у практиці. Вам доведеться навчити свій мозок по-новому сприймати та запам'ятовувати інформацію.

Основною метою цієї статті є те, аби кожен зрозумів, чи вміє він читати книжки з користю для себе.

Як правильно читати:

Із розумінням того, чому

Ви це робите. Перед тим, як брати до рук книгу, Ви повинні запитати себе: “Для чого мені читати?” Це допоможе зрозуміти, що Ви не

допоможе Вам швидше віднайти потрібне речення серед величезної кількості інформації.

Обдумуйте прочитане. Дуже важливо відчувати в те, що читаєте. Після кожного прочитання книги виділіть 10-15 хвилин, щоб обдумати щойно отриману інформацію.

In memory. Останнім часом дуже популярним стало ведення літературних щоденників. Суть полягає в тому, щоб не тільки коротко записувати інформацію про прочитану книгу, а й описати своє бачення, відчуття від твору. Я вважаю це хорошою ідеєю, оскільки можна поєднати цікаве й корисне. Така річ стане Вам у пригоді, коли захочете пригадати свої емоції від тої чи іншої книги. Сюди ж Ви можете виписувати улюблені цитати та характеризувати героїв. Такий записник стане справжнім витвором мистецтва, який Ви доповнюватимете фотокартками, вирізками із журналів, усім-усім, на що тільки вистачить Вашої фантазії. Тому моя порада: створіть свій *notebook in memory* і Ви не пошкодуєте.

Діліться враженням із оточенням. Залишайте відгуки про прочитане у соціальних мережах, але робіть це професійно, так, ніби Ви – відомий критик. Це допоможе підвести підсумки про книгу, а також подарує іншим цінні знання.

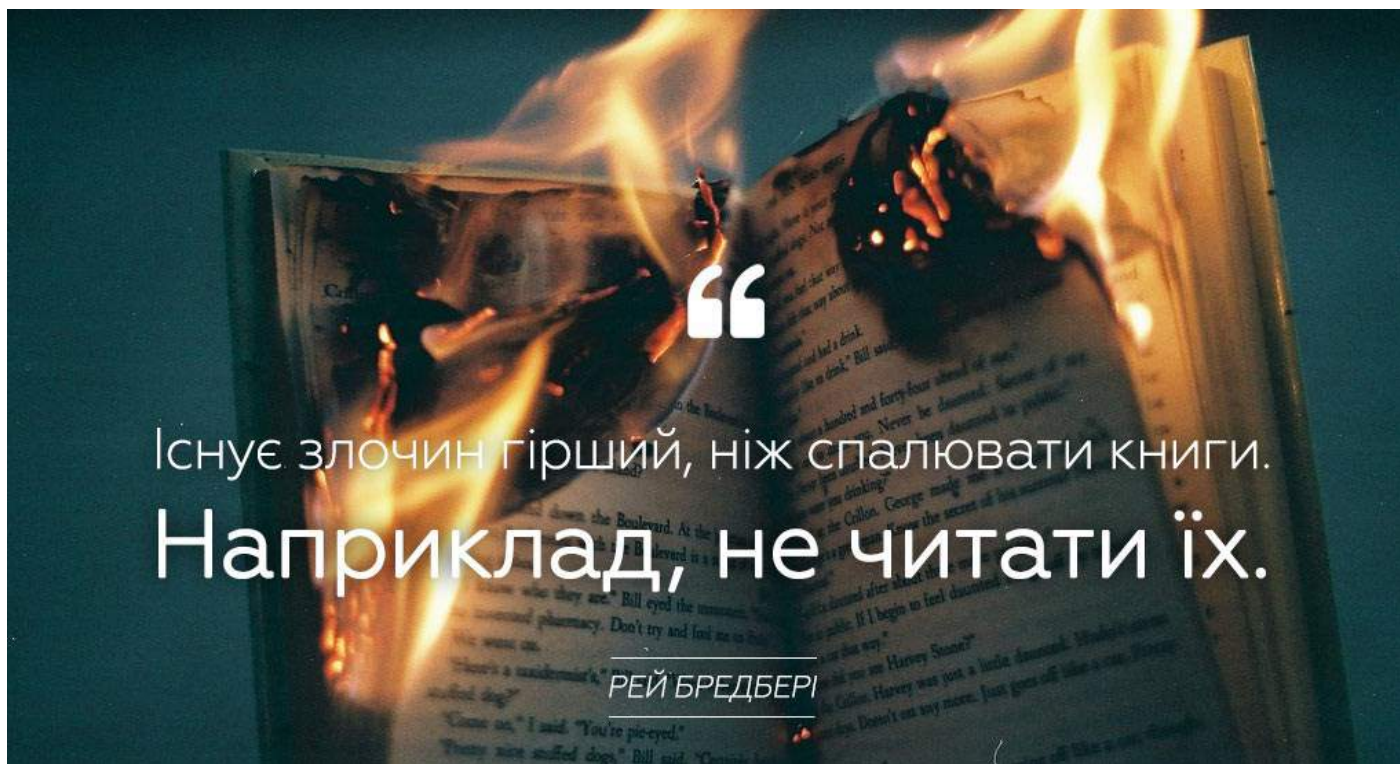
Атмосфера. Важливою є не лише техніка читання та освоєння інформації, але й те, як Ви себе відчуваєте в процесі. Читайте лише тоді, коли у Вас є настрій для цього, ніколи не змушуйте себе. Створіть для себе комфортну атмосферу, знайдіть зручне місце, налаштуйте світло, щоб воно не було надто різким і темним. І найголовніше – ізолюйтесь від людей, бо цілковита тиша допоможе Вам зосередитися на книжці.

Ось такі прості правила чи поради – називайте їх, як Вам подобається. Скажу одне, коли почнете їх виконувати, Ви вже не зможете зупинитися. Читайте завжди й усюди, адже “людина – це те, які книги вона прочитала” ■

просто хочете прочитати, але й осмислити прочитане. Поставивши собі конкретну ціль, Ви з легкістю зможете її виконати.

Читайте активно. Коли читаєте книжку, обов'язково робіть це з олівцем у руці. В процесі читання корисно підкреслювати, виділяти, виписувати та дописувати свої коментарі до певної частини тексту, виділяти той матеріал, який Вам здається основним. Роблячи це, Ви зможете сконцентрувати свою увагу на матеріалі, що

Літературна спадщина Майдану

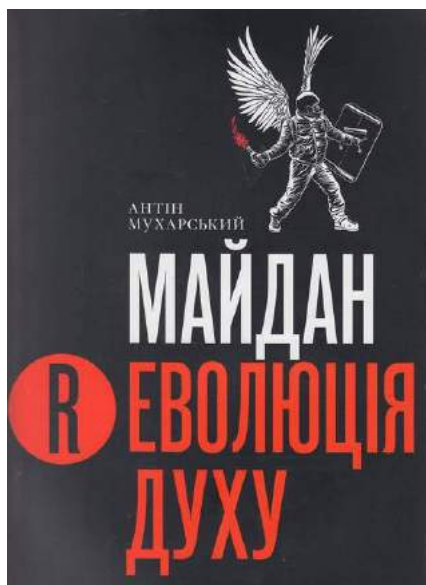

Ольга НАДІЛЬНА

*“Найбільш моторошні місця в пеклі призначені для тих, хто залишається байдужим у час моральної кризи”.
Ден Браун “Інферно”*

Три холодні, буремні місяці провели українці в центрі Києва на барикадах, під шквалом куль, гранат і бруківки. День за днем тисячі наших співвітчизників боролися за краще майбутнє для своїх дітей і внуків. Їх не здолали ні люті морози, ні безчинство силовиків, ні час. Події тих кривавих місяців сколихнули світ, бай-

дужим не залишився ніхто, адже бути байдужим – найбільший гріх. Коли люди пережили шок від кривавих подій, після помсти і холоднокривності оборони, в душі українців відбулися зміни. Поезія – це перші спроби зрозуміти ці зміни. Пропоную невеличкий літературний огляд, присвячений українській Революції Гідності.

Нещодавно митці “Українського культурного фронту” опублікували альманах **“Майдан. (Р)Еволюція духу”**. Антін Мухарський та його сподвижники-митці завершили роботу над великим

альманахом, приуроченим подіям Майдану. Альманах містить хронологію подій, інтерв'ю, есе, аналітику, спогади та понад 200 фотографій. У роботі над збіркою взяли участь понад 30 митців, зокрема Юрій Андрухович, Юрій Винничук, Сергій Жадан, Оксана Забужко, Антін Мухарський, Влад Троїцький та інші. Кожен із співавторів книги намагався донести до читача щось своє, мінімум літературного гриму та максимум щирості. Як на мене, це і є запорукою успіху. Це вже не перша книга, присвячена темі Майдану, яка останнім часом набуває широкої популярності.

Не можна оминати своєю увагою книгу **“Євромайдан. Хроніка відчуттів”**, упорядником якої виступив відомий письменник Василь Карп'юк. Книга – це по суті реакція письменника на ту чи іншу подію. Для того, щоб читач не губився, запропоновано хронологію основних етапів Євромайдану. Допомогає письменникові ряд відомих постатей, дехто із яких досить буквально сприймав ситуацію й називав речі своїми іменами, інші ж дотримувались більш поміркованої позиції. Варта уваги й обкладинка: фото дівчини із зав'язаними очима, що зашиває

український прапор червоною ниткою. Автор ідеї – Оксана Галушка.

Однією з відомих публікацій є книга **“Борітеся – поборете! Поетика революції”**, поетичні рядки якої розтоплять навіть найхолодніше серце і найнезворушливіший розум. Вірші сповнені туги за полеглими в нерівному бою і, разом із тим, світлої віри у перемогу, нездоланність нашого народу.

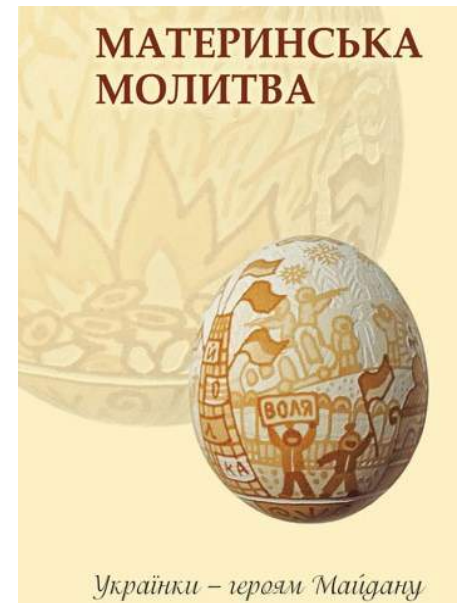
Світлини з Майдану проникливо відтворюють усю палітру буремних протистоянь.

Цікава з літературного погляду книга **“Є люди. Теплі історії з Майдану”**. Вона особлива, це блог-щоденник з Інтернету, який автор розпочала під час Євромайдану. Журналістка Крістіна Бердинських, поспілкувавшись 1 грудня на Банковій із двома медичними волонтерами, написала першу історію про них на приватній сторінці у соціальній мережі. Згодом її воістину теплі історії сотні волонтерів перекладали 17 мовами. Автор щодня спілкувалася з людьми, які перебували на Майдані, Людьми із великої літери – скромними й упертими, відчайдушними й нескореними, з різним рівнем доходів та освіти. Вона розмовляла із заможними бізнесменами, які постачали шини та дрова, з будівельниками, волонтерами.

Не минула уваги читачів і книга **“Армагеддон на Майдані”**, яка притягувала і захоплювала читачів своїм гостросюжетним магнетизмом. Також напрочуд проникливою є видання Лесі Воронюк **“Небесна Сотня: антологія майданівських віршів”**. Як стверджують літературні критики, антологія претендує на високе звання “народна книга”. Особливою для

мене є книга, яка запалює той крихітний вогник у моїй душі, вогник, який свідчить про щось таке дороге своєму серденьку. Саме такою є книга **“Материнська молитва. Українки – герої Майдану”**. Автори творів – це і відомі поетеси, і звичайні жінки, яким болить доля рідної країни і доля тих, хто став на шлях боротьби за неї. Особливістю видання є те, що ці твори написали саме жінки: матері, сестри, дружини, доньки, наречені тих, хто став на захист майбутнього України, – світлого, справедливого, європейського, мирного майбутнього.

Кожна книга є важливою, оскільки написана з глибокою вірою у перемогу та прагненням закарбувати у пам'яті тих, хто не побоявся куль і кривавих розгромів, тих, хто зі сльозами на очах відпускав руку коханої, тих, хто в крихітні дитячі рученятка вкладав прапор, тих, хто є для нас гордістю. Вони навіки залишаться у нашому серці. Слава Україні! Героям Слава ■

14 листопада 2014 року до Львівського національного університету імені Івана Франка завітали гості – спудеї Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Творчий колектив студентів історичного факультету та Інституту філології КНУ ім. Т. Шевченка презентували для своїх колег із ЛНУ виставу “Орфей”.

Юні столичні театральні запропонували сучасну інтерпретацію грецького міфу про античного співця Орфея та його кохану дружину Еврідіку.

Після вистави від імені студентської спільноти Франкового вишу голова Студентського уряду Університету Ярослав Ткач висловив подяку за гастрольний візит театральній трупі. На зустрічі з головою Студентського парламенту Київського національного університету імені Тараса Шевченка Інною Степанець представники студентських організацій факультетів ЛНУ поспілкувалися про можливості співпраці між університетами. Метою зустрічі було напрацювання нових благодійних проектів для студентів та обмін досвідом зі столичними колегами ■

Щире серце аристократа духу

Його ім'я викликає теплі спогади і приємні слова від колег та учнів. Його розумні настанови й життєві мудрості щодня стають у нагоді колишнім вихованцям. Його доброта й людяність надихають багатьох, хто ходив із ним одними коридорами нашої альма-матер, хто сидів за партами в аудиторіях, слухаючи його геніальні лекції...

Ірина КОРОЛЮК

Мова зайде про Івана Овксентійовича Денисюка – доктора філологічних наук, професора ка-

федри української фольклористики імені академіка Ф. Колесси та кафедри української літератури імені академіка М. Возняка, котрому присуджено звання заслуженого професора Львівського національного університету імені Івана Франка, ювілей якого вся філологічна громада відзначила цього річ.

Дванадцятого груднево-холодного зимового ранку 1924-го року в Залісах, що на Волині, в сім'ї Овксентія та Параски Денисюків з'явився на світ син, якого похрестили Іваном. Так чудернацько: в таку холоднечу народилося таке тепле дитя, яке упродовж усього життя даруватиме те тепло оточенню.

Першими зошитами малого Іванка стали листки з буряка, що ріс на городі. Колючкою з груші він, наче ручкою, вишкрябував там свої перші рядки, що не покидали його думок. Так серед малювничої природи Волині й проходило дитинство обдарованого сільського хлопчини, якому через декілька десятиліть вклоняться вдячні учні, якому з гордістю потискатимуть руку вчені, який здобуде почесне звання заслуженого професора.

Так, читаючи книгу природи, Іванко щоразу заново закохувався у її красу. Згодом у своїх спогадах він напише: “Заліські вчительки часто влаштовували екскурсії з учнями до лісу. Вони вміло розкривали дітям його красу – привчали прислуховуватись із затамованим подихом до тиші, в якій чути було лише тупий стукіт дятла й шелест одинокого листочка, що спадав з дерева, а також спостерігати зелений серпанок легкої імли-туману, який згладжував різкі контури стовбурів”. Мабуть, та невидима сила, яка єднала хлопчину з природою та злила їх в унісон, і стала найбільшим натхненням, яке штовхало його до перших сміливих кроків. Недивно, що вже у четвертому класі в Іванкові пробуджується справжній фольклорист. 1936 р. у дитячому журналі “Сонечко” він друкує свою добірку народних загадок.

Тут одразу ж спадає на думку Сковородівська філософія “сродної праці”. А що ж інакше, як не вона? Ще дитиною майбутній учений знайшов своє покликання в цьому житті – бути дослідником улюбленої ним усної словесності свого народу, бути геніальним науковцем, освітлювати своїми знаннями шлях іншим, а головне – бути Людиною з великої літери.

Заболотівська семирічка, польська гімназія, педагогічні ковельські курси, робота вчителем, а ще... війна. Одного липневого дня 44-го року Денисюка, як і все чоловіче населення поліських сіл, мобілізують до лав Радянської армії. Недосвідчений воїн все ж рятується на Сандомирському плацдармі. І здається, це дуже символічно. Адже своїми вчинками та здобутками, своєю людяністю, добротою, професіоналізмом Іван Овксентійович не раз доводив, що право на життя він таки виборов справедливо. Він заслужив вдихати на повні груди аромат повітря, переплетений із запахом матіоли, що цвіла в його саду, він заслужив ступати по рідній землі, яку називав святою, він заслужив стати великим українцем, яким ми пишаємося тепер.

“За колоною університетського вестибюля спраглий до знань студент, сховавшись, самотньо читає “Троянок” Евріпіда”, – пише у “Слові про побратима” його колега Роман Іваничук. Дійсно, ставши студентом омріяного Франкового вишу, Іван Денисюк не втрачає жодної нагоди набратися якомога більше знань у храмі науки. П'ять насичених невтомним навчанням років в Університеті дають своє: 1953 року випускник отримує червоний диплом, а разом з тим і пропозицію від самого Михайла Возняка продовжити кар'єру філолога в аспірантурі. Пильне око та мудрі уроки наукового наставника, оточення вчених старої філологічної школи, пильність, ненаситність до пізнання чогось нового, висока громадська позиція і неабиякий талант уже згодом приводять Івана Овксентійовича

до викладацької кафедри, робота за якою і стала найбільшим здобутком, стимулом і місією його життя.

Сім невтомних місяців, присвячених науковій роботі, породжують півтисячі сторінок неповторної докторської розвідки під назвою “Розвиток української малої прози XIX – початку XX століття”, завершеної у 1970 р. На засіданні спеціалізованої вченої ради Інституту літератури імені Тараса Шевченка АН України 1985 р. відбувається захист дисертації. А вже 16 травня 1986 р. Вища атестаційна комісія присвоює Іванові Денисюку вчене звання професора.

Відгукуючись невдовзі на науково-педагогічну діяльність Івана Овксентійовича, колеги та студенти професора говоримуть про автентичну денисюківську педагогіку, про своєрідне денисюківське “амплуа”, яким не володів тоді

жоден, окрім нього. В основі його виховання, як зауважив професор, завідувач кафедри української літератури імені академіка М. Возняка Тарас Салига, – органічне поєднання принциповості, вимогливості з сердечністю і доброзичливістю, які проявлялися тоді, “коли самі доброзичливо сміялись над студентами, коли під час виїзних практик їли той самий харч, що й студенти, коли за най-

меншої нагоди, найскромнішому чиємусь успіхові вміли щиро радіти”.

Погодьтеся, це справжнє мистецтво – бути водночас серйозним і вимогливим та простодушним і добрим. Так умів лише Іван Овксентійович. Такими він навчив бути своїх вихованців, якими тепер також пишеться наш факультет, наша альма-матер. Серед них декан з десятилітнім стажем,

Іван Денисюк. У молодого покоління, яке сповнене наснаги до розбудови власного майбутнього й майбутнього своєї Батьківщини, Ярослав Іванович розпалює особливий вогонь любові до всього українського, надихаючи пронести свою Божу іскру впродовж усього життя.

“У відгуках про ріст пошукової майстерності своїх учнів І. Денисюк завжди виявляв максимум

піетету до них і скромність щодо власних заслуг”, – зауважує Ярослав Гарасим. – На презентації збірки його франкознавчих праць професор сказав, що більшість його учнів вже переросли свого вчителя. Очевидно кожен з них, хто був присутній у франківській аудиторії у цей час, відчувши одномоментну втіху, чудово збагнув, що й дорости до свого вчителя навряд чи вдасться”.

90 років минуло з тих пір, як з’явився на світ великий науковець. Своїм життям Іван Дени-

сюк навіки вписав власне ім’я на скрижалі пам’яті Франкового університету. За сумлінну працю, вчинки, якими надихав до нових звершень, та неоціненну мудрість, яку передав своїм нащадкам, вдячні сьогодні учні Івана Овксентійовича. Вже минуло 5 років від дня, коли його не стало та він завжди у нашій пам’яті, адже виховав надійну зміну, яка щодня покликана високо підносити почесне звання філолога ■

професор, а сьогодні проректор з науково-педагогічної роботи Ярослав Гарасим. Формування його наукового і національного становлення великою мірою супроводжувалося впливом Івана Овксентійовича – людини, яка заклала фундамент успіху в обдарованому юнакові. Сьогодні професор Гарасим навчає своїх студентів відкривати власні серця для пізнання, як і вчив його “названий батько”

професор, а сьогодні проректор з науково-педагогічної роботи Ярослав Гарасим. Формування його наукового і національного становлення великою мірою супроводжувалося впливом Івана Овксентійовича – людини, яка заклала фундамент успіху в обдарованому юнакові. Сьогодні професор Гарасим навчає своїх студентів відкривати власні серця для пізнання, як і вчив його “названий батько”

У вівторок, 18 листопада, відбулося нагородження студентів Франкового Університету, які стали переможцями та номінантами V Міжнародного мовно-літературного конкурсу з української мови імені Тараса Шевченка.

Члени журі визначили переможця та призерів конкурсу. Перше місце виборолла студентка 3 курсу філологічного факультету Ірина Батюк (ФЛУ-31). За крок до перемоги, посівши 2 місце, опинилася Наталія Шевчук (ФЛП-11). Почесне третє місце поділили між собою студентка-журналіст Ніна Сукач (ЖРН-36) та філолог-сходознавець Вікторія Шевченко (ФЛП-31). Оригінальними грамотами були нагороджені переможці у трьох номінаціях: “Кобзар у серці моїм”, “Патріотизм – понад усе” та “Поезія як зброя”. Серед них – студенти філологічного, юридичного факультетів, а також факультету журналістики та прикладної математики й інформатики ■

Немеркнуче світло Євгена Сверстюка

Василь БУДНИЙ

Євген Сверстюк відійшов у вічність 1 грудня 2014 року – саме того знаменного дня, коли 23 роки тому українці сказали “так!” українській незалежності, задля якої все своє життя працював, страждав і боровся цей видатний громадський діяч, літературний критик та філософ-есеїст, правозахисник, політв'язень радянського режиму, президент Українського ПЕН-клубу, лауреат Шевченківської премії, головний редактор газети “Наша віра”, почесний док-

тор Львівського національного університету імені Івана Франка.

Євген Олександрович Сверстюк народився 13 грудня 1928 року в родині хліборобів у селі Сільце на Волині.

У 1952 році юнак закінчив відділ логіки і психології Львівського національного університету імені Івана Франка, навчався в аспірантурі Київського науково-дослідного інституту психології, працював науковим співробітником цієї установи (1959–1960, 1962–1965), викладав українську літературу в Полтавському педінституті (1956–1959), завідував відділом прози журналу “Вітчизна” (1961–1962), був відповідальним секретарем “Українського ботанічного журналу” (1965–1972).

Наприкінці 1950-х рр. Є.Сверстюк дебютував літературно-критичними рецензіями, і невдовзі став пліч-о-пліч з Іваном Світличним й Іваном Дзюбою до битви проти соцреалістичних догм. Молоді критики спрямували свої стріли проти “гранітних монументів” – класиків літературного офіціозу, твори яких були позбавлені живого почуття і свіжої думки.

У 1960-х роках Є.Сверстюка неодноразово звільняли з роботи за політичними мотивами, оскільки він виступав проти дискримінації української культури, брав участь у протестах проти незаконних арештів і судів, мандрував разом з М. Вінграновським та І. Драчем до Львова, запалюючи студентів університету новими творами, ідеями, гаслами.

З 1965 року його було заборонено публікувати, і Є.Сверстюк вдався до нелегальних способів спілкування з читачем. В українській пресі він друкував під прибраним ім'ям чудові статті про Сервантеса, Гете, Стендаля, Тургенєва, Сент-Екзюпері. У часописі “Дукля”, що виходив у Пряшеві (Словацьчина), побачили світ його есеї про Т.Шевченка, а мюнхенський журнал “Сучасність” опублікував діалогізований роздум “Слідами казки про Іванову молодість”.

Ну й, звісно, поширював свої твори у дисидентському самвидаві. Сверстюкові належить авторство викривального памфлета “З приводу процесу над Погружальським” (1964) – одного з основних

документів шістдесятницького Опору, у якому владу було звинувачено в навмисному підпалі і знищенні відділу україніки Державної Публічної Бібліотеки, де зберігалися безцінні документи періоду української державності 1917–1920 років.

У самвидаві кружляли есеї Є.Сверстюка “Котляревський сміється” (1969) та “Собор у рипштованні” (1970). У першому з них, відновлюючи від пізніших ідеологічних нашарувань образ автора “Енеїди”, Є.Сверстюк дійшов висновків, нечуваних у тодішній Україні: за позірною упокороною поставою українця критик виявив приховану, часто навіть неусвідомлювану антиколоніальну опозиційність. Тамовані у стихійно-ірраціональних глибинах підсвідомості, джерела життєдайної енергії поневоленої нації виривалися на поверхню вулканами іскрометного сміху, глузування над завойовником, терпкої самоіронії. Є.Сверстюк підкреслив, що первісний архетип української вдачі не вдалося знівечити ані царській владі, ані комуністичній імперії – ось чому вслід за Котляревським усміхався і приголомшений тоталітарним ідеологічним пресингом читач самвидавського есею.

У січні 1972 року бунтаря було заарештовано і в березні 1973 року засуджено на дванадцять років неволі. Відбув сім років таборів у Пермській області і п’ять років заслання в Бурятії.

Тим часом за кордоном 1978 р. ПЕН-клуб обрав Є.Сверстюка почесним членом, а 1979 р. в Нью-Йоркському видавництві “Пролог” вийшло “Вибране”. Публікувалися його твори німецькою та іншими мовами.

Відбувши покарання, Є.Сверстюк повернувся на Батьківщину і до 1988 року працював на київській швейній фабриці № 2 столяром – набув того фаху в радянському концтаборі. З піднесенням наприкінці 1980-х років національно-визвольного руху він узяв у ньому активну участь. Став співзасновником Української асоціації незалежної творчої інтелігенції (з 1987), головним редактором газети “Наша віра” (з 1989).

1992 р. захистив докторат з філософії на тему “Українська лі-

тература і християнська традиція” в УВУ (Мюнхен, Німеччина).

1995 року Є.Сверстюк став лауреатом Державної премії України імені Тараса Шевченка за книгу “Блудні сини України” (1993). Оpubлікував книжки “Шевченко і час” (1996), “На святі надій” (1999), “Шевченко понад часом” (2012), “Тоголь і українська ніч” (2013). Як визначний моральний авторитет він був нагороджений Орденом Свободи (2008), працював у складі ініціативи “Першого грудня” (2011) – групи інтелектуалів, яка свої зусилля спрямувала на пошук національних перспектив.

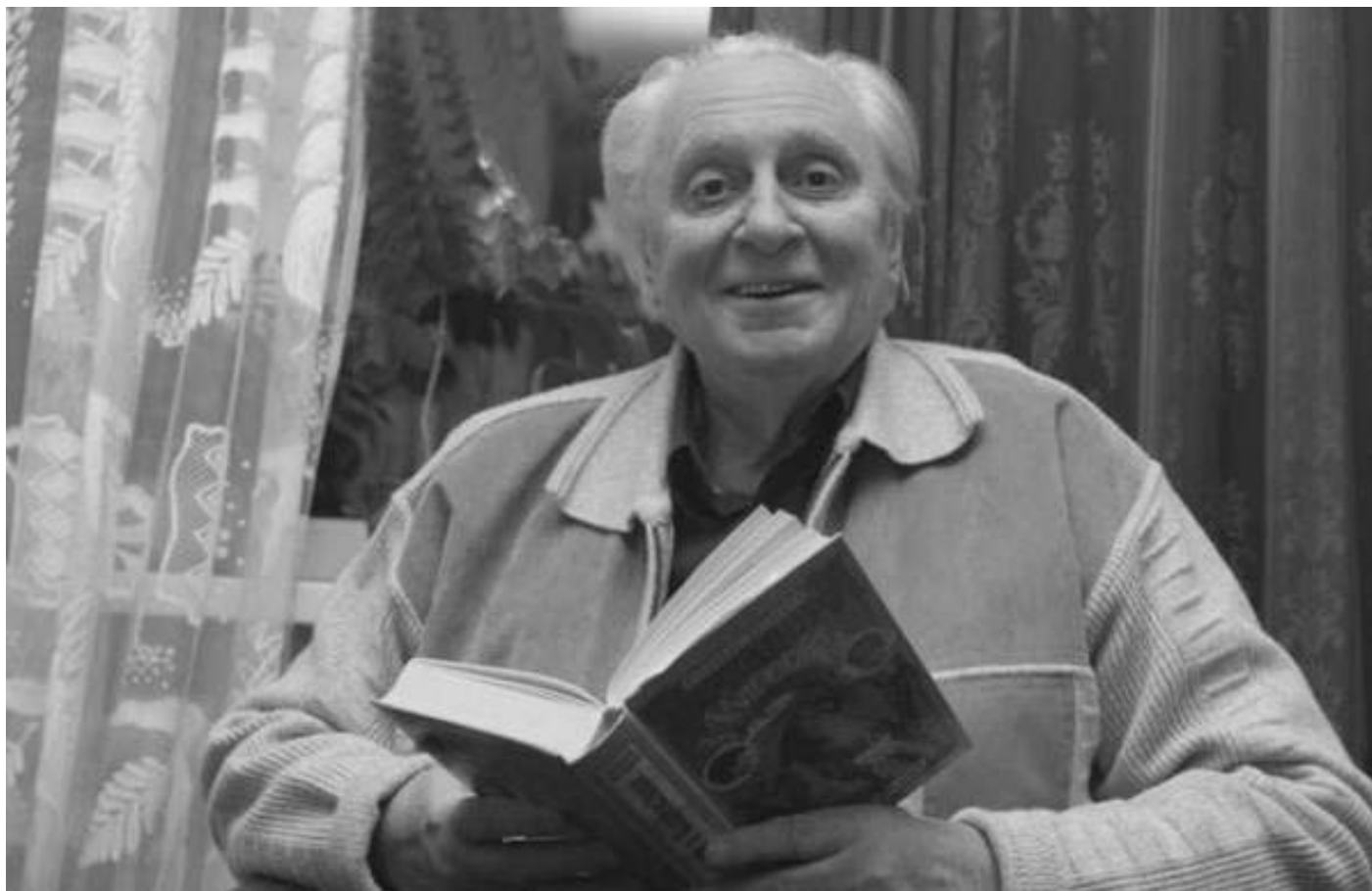
...Є.Сверстюк радо відвідував наш Університет, зустрічався тут із друзями, виступав з лекціями, промовляв на презентаціях нових видань. Давня дружба в’язала його зі світлою пам’яті професором Іваном Денисюком. А в 2005 році Євгенові Сверстюку було присвоєно звання “Почесний доктор (Doctor Honoris Causa) Львівського національного університету імені Івана Франка”.

У культурному житті новітньої України постать Євгена Сверстюка унікальна наполегливим відстоюванням загальнолюдських етичних засад, християнської традиції, незамулених джерел національного духу. Притаманне багатьом шістдесятникам романтичне світовідчуття, ірраціональне донкіхотство він викристалізував у свідомий, несхитний ідеалізм, який підносить у системі ціннісних орієнтирів унікальність духу на протигагу звичним буденним стереотипам, матеріальним стимулам, класовим, політичним та іншим утилітарним чинникам. За Сверстюком, духовні цінності є тендітними ідеальними сутностями, суб’єктивними побудовами, які легко зруйнувати, але важко відбудувати. Вони, одначе, становлять саму сутність людської культури і є самоціллю як для особистості, так і для всієї цивілізації, бо залишаються єдиним способом перемогти невблаганний час. Адже механізми культурної традиції передають із покоління в покоління і нагромаджують у колективній надсвідомості безцінний досвід, надихаючі ідеали і значущі символи, які є опо-

рою для людської душі в її змаганнях з небуттям: “Над прірвою смерти людина створила подиву гідною працю, сповненою вищого, неперехідного сенсу, “вічну” реальність – культуру, релігійні вірування, мистецтва, філософські, етичні, правові побудови й настільки пройнялася своїми легендами, розкорінилася з ними в життя, що вони стали її соціальною природою, вищою за страх смерті”. У цьому бунтарському світогляді Є.Сверстюка вчуваються відгуки персоналізму, екзистенціалізму, феноменології, а безпосереднім його живильним джерелом стала національна “філософія серця”, яку розвивали Г.Сковорода, Т.Шевченко, П.Куліш.

Особистісно забарвленій етичній домінанті Є.Сверстюк підпорядковував головні проблемно-тематичні лінії, інтонаційні модуляції і виражальні засоби своїх есеїв. Їдкий критицизм, нищівна іронія поєднані в нього зі стриманою, м’якою, але настійливою повчальною тональністю. Проповідництво морально-етичних максим позбавлене поспішного дидактизму, який вивищував би мовця над адресатом. Стратегію есеїстичного мовлення Є.Сверстюк побудував на лірично-схвильованій риториці роздумів і сумнівів, застережень і припущень, де багато знаків питань і майже немає знаків оклику. Тому таке мовлення сприймається як безпосередній вияв стривоженного особистісного досвіду, глибокої внутрішньої переконаності, яка усталилася внаслідок тривалого переживання і роздумів над предметом інтерпретації й оцінки.

Як одного разу висловився сам Євген Сверстюк, “творчість – це згорання надміру сил”. Хоча зайшла за обрій зоря великої творчої людини, яка не шкодувала вогню свого серця для співвітчизників, але немеркнуче світло її духовної спадщини завжди служитиме прикладом суспільно-політичного вільнодумства та несхитного героїчного чину на шляху до утвердження справжніх демократичних цінностей у сучасному цивілізованому світі ■

Не йметься віри, що його немає...

Роксолана ЛЕЩУК

Всеволод Зіновійович Нестайко – чудовий письменник, відомий казкар, дитина в душі та просто хороша людина. Справжній чарівник, який ще у три роки залишився без батька, хлопчиськом пізнав лихо війни, але присвятив своє життя тому, аби дарувати казкове дитинство мільйонам “дітей” – від 3 до 103 років.

“У дитинстві я був руденький, худенький і маленький – чи не найменший у першому класі. І страшенно хотів якнайшвидше вирости. За порадою однокласника Васи, такого ж, як і я, шпінгелета, я прив’язував до однієї ноги важку праску, до другої – цеглину, хапався за верхню планку одвірка і висів, поки вистачало сил, намагаючись витягти своє тіло. А ще той Вася мені сказав, що від дощу все росте. І я довго простоював під дощем, підставляючи струменям свою грішну руду голову. Мама дивувалася, чого в мене постійний нежить”.

Народився Всеволод Зіновійович у 1930 році в Бердичеві в родині службовця. За сімейною легендою, мама народила Всеволода в перерві між читанням Ремарка. “Акушер, старий єврей, каже: “Мадам! У вас, здається, з’явився письменник!” І таки правду сказав – як у воду дивився! Батько – колишній січовий стрілець, мати – викладач російської словесності і сестра милосердя в Російській імператорській армії. У 1933 році батько маленького

Всеволода був заарештований і загинув у концтаборі НКВС. Рятуючись від Голодомору, мама з сином переїхали у Київ до сестри. За словами Нестайка, “можу повторити за Чеховим: у дитинстві в мене не було дитинства”. З мамою Всеволод Нестайко провів два роки в київській окупації. Марія Іванівна організувала підпільне навчання, щоб учні не забули набутих раніше знань. І це таки допомогло, адже Всеволода одразу прийняли до шостого класу.

“Коли я став по-справжньому дорослим, мені страшенно захотілося повернутись назад у дитинство – догратися, досміятися, добешкетувати... Вихід був один – стати дитячим письменником. Так я й зробив. І, пам’ятаючи своє невеселе дитинство, я намагався писати якомога веселіше”.

Коли настав час обирати професію, вирішив, що це буде тільки література. У 1952 році Всеволод Зіновійович закінчує філологічний факультет Київського державного університету імені

Т.Г. Шевченка. Працював у редакціях журналів “Дніпро”, “Барвінок”, видавництві “Молодь”. З 1956 по 1987 роки завідує редакцією у видавництві “Веселка”.

“Дарувати комусь радість – це ж і самому радість! І, може, це найбільша радість на світі... І якщо ти можеш подарувати комусь несподівану радість – даруй не вагаючись!”

Своїй “радість” Нестайко надавав особливу форму, літературну. Він був наче дідусем кожному з нас. Він усе дитинство був поруч. Він ніколи не сварився, а лише смішив і розповідав, що є добро, а що зло.

Автор, чий твори для дітей увійшли до золотого фонду дитячої літератури. Його ім'я не потребує зайвої реклами – книжки видають і перевидають. Творчість Нестайка користується популярністю в широкій аудиторії незалежно від віку, статі та соціального статусу.

“Я вірю в добро... Вірю в людську гідність...”

Любов до літератури і віру у світ добра зародились у мене саме з цього твору. Думаю, ви не здивуетесь, адже мова йде про чудесну трилогію “Тореадори з Васюківки”. У 2004 році на Львівському форумі посіла перше місце книга “Тореадори з Васюківки” в новій редакції. Його Яву, Павлушу та село Васюківку знають навіть за межами України. 1979 року рішенням Міжнародної ради цю відому трилогію внесено до Особливого почесного списку Г. Х. Андерсена як один із найвидатніших творів сучасної дитячої літератури.

“Радість, не поділена з другом, – це не радість, навіть не піврадість, а якась погана четвертинка, мізерія якась”.

Свою “радістю” Всеволод Зіновійович на правду поділився з кожним. Його твори перекладено двадцятьма мовами світу – від

англійської до бенгалі. За ними знято кілька фільмів. Стрічка “Тореадори з Васюківки” отримала Гран-прі кінофестивалю в Мюнхені.

До речі, дітлахи Донеччини виявили свою одноставну любов до письменника під час соціопитування. Так, дитяча бібліотека міста Дружківка з 2004 року має ім'я Всеволода Нестайка.

Пригадую своє дитяче знайомство з героями Всеволода Зіновійовича... Це далеко не миттева

зустріч. Усі вони рідні-рідні, бо думали і дихали так само. Ти відчуваєш, що живеш серед своїх. У цьому геній Нестайка. Отож, не дивно, що під час інтерв'ю, його часто запитували, кому з персонажів передав найбільше своїх рис. А він скромно відповідав: *“В усіх героїв є мої риси, бо вони народилися в моїй уяві, у моєму серці, і я не можу сказати, що я комусь віддаю особливу перевагу. Усі вони мої діти, я їх створив, і тому навряд чи у мене є якийсь один улюблений персонаж. Усі вони – мої улюблені”.*

Щасливою людиною був. Любив свою справу, любив людей.

“Ти знаєш, якби я умів чаклувати, я б так зробив, щоб люди ніколи не вмирали. Тільки народжувались і не вмирали. Я знаю, вони б всі ніколи не вмістилися на Землі... А я б зробив так, щоб Земля весь час роздувалася – як повітряна куля. І все було б добре. Правда ж?”

Але життя не казка, а жорстока реальність. Легендарні письменники також смертні. Цьогоріч, 16 серпня, Україна втратила неперевершеного майстра дитячої літератури, щирого, світлого й сонячного чоловіка.

Кожного ранку він гуляв центром Києва із своїм песиком Дюком. На нього не полювали фотографи і телекамери, проте його книжками зачитуються мільйони.

Зі Всеволодом Зіновійовичем прощались біля Будинку письменників у місті Києві. Люди здебільшого несли соняшники – квіти, що символізують і самого митця, і його творчість. Думаю, в цей день більшість відчула, що зовсім осиротіла.

Сумно, гірко і дуже боляче. Але Нестайко був ще тим оптимістом!

“Спробуй, друже мій дорогий, хоч раз перебороти в своїй душі страх, і ти побачиш, як серед ночі зійде для тебе сонце. І я від щирого серця бажаю тобі цього!”

Його думки живуть між сторінками, в серцях мільйонів він завжди живий. Адже нам з вами залишилися його сонячні книжки...

Вічна і світла пам'ять великому дитячому письменнику! Якби не він, ми б були іншими, гіршими, і не вміли як Ява – почина-ти бігти ще в повітрі ■

14 жовтня 2014 року в актовій залі Львівського національного університету імені Івана Франка відбулася грандіозна подія не тільки у царині книжної культури, але й науковому світі – презентація II тому Енциклопедії Університету, видання, яке промовляє до читача багатоголоссям тих, хто творив науку в стінах нашої alma mater.

Унікальний проект Енциклопедії Університету об'єднав постаті, наукові школи та етапи становлення академічної традиції, досягнення і відкриття, що упродовж багатьох століть творили дискурс української науки.

“Енциклопедія Львівського університету” у двох томах – це 5454 статті, 4571 ілюстрація, 3 карти, 5 таблиць, 1691 сторінка, які своєю множинністю демонструють єдність нашої університетської спільноти ■

Наш Львів

Тетяна РАТИЧ

Чи знали Ви, що Львів славиться найбільшою в Україні кількістю історичних та архітектурних пам'яток? Їх близько 25000. Чи, може, знали, що Львів – це місто студентів? Мабуть, Ви і не замислювалися над тим, що тут кожен п'ятий – студент.

Усі знають, що у Львові люблять і вміють розважатися. Щороку це гостинне місто влаштовує більше 100 фестивалів. Деякі з них уже стали доброю традицією: Фестиваль класичної музики, вуличного театру, Свято кави, шоколаду і пампушка. Фестиваль джазу у Львові є одним із найбільших у світі.

Львів сміливо можна назвати містом винаходів та відкриттів.

• Тут і перші в нашій країні українська школа та професійний театр.

• Мабуть, Ви і гадки не мали, що саме у Львові був відкритий перший в

Україні готель. У 1785 році на проспекті Свободи підприємець Йоганн Прешель спорудив триповерхову будівлю – готель “Під римським цезарем”.

• Напевно, і про першу залізницю, що започаткували тут, у нашому місті, не кожен знає. У 1861 році сотні людей привітно зустрічали “сталевий коня” Львів-Перемишль.

• А вже 1880 року тут уперше в Україні запрацював кінний трамвай.

Львівські відкриття розповсюджувалися не лише на теренах рідної землі, а й по всьому світі.

• У 1853 році два місцеві аптекарі Ян Зег та Ігнацій Лукасевич винайшли газову лампу. Це відкриття стало новинкою для всього світу.

• 4 березня 1784 року Ігнацій Мартинович і Герман Непомук уперше запустили повітряну кулю!

А хто може похвалитися знанням того, що саме парк імені Івана Франка, заснований у другій половині 16 століття, – це перший в Україні парк? Щоправда, тоді він мав називався Єзуїтським парком. Чотириста років тому на цьому місці були міські лани, та згодом багатий львівський міщанин Ян Шальц-Вольрович заклав тут парк.

Не випадково наше місто славиться й відмінним пивом. Пиво варили у Львові з давніх-давен, але перша згадка про цех броварів датується 1425 роком. У другій половині XVII століття граф Станіслав Потоцький видає указ, згідно з яким осілим на належних йому землях ченцям-єзуїтам передається у власність ділянка землі. Він забажав

вибудувати на ній броварню, “щоб пиво варили своє і добре”. Львівське пиво, виготовлене за умов строгого контролю якості продукції, швидко набуло популярності в Центральній Європі.

Не знали Ви, мабуть, і те, що першу в Україні пошту збудував Роберто Бандініеллі 1629 року саме у Львові. Львів'яни могли щосуботи надсилати та отримувати листи з усіх куточків Європи. Але ці послуги коштували неймовірно дорого, оскільки папір у ті часи був дуже важким. Відправка одного листа іноді могла коштувати ремісникові весь його заробіток.

А чи знаєте Ви, що перший футбольний матч в Україні був проведений саме тут, у Львові. 14 липня 1894 року відбувся поєдинок між командами львівського товариства “Сокіл” і “Gazeta Lwowska” з Кракова. Львів'яни здобули перемогу, свою першу перемогу.

Та навіть сама назва нашого міста є цікавою. Не думаю, що багато жителів Львова здогадуються, які цікаві імена приписують нашому місту: “Місто Лева”, “Королівське місто”, “Столиця Галичини”, “Бандерштат”, “Маленький Париж”, “Український Пемонт”, “Місто левів”, “Місто-музей”, “Маленький Відень”, “Нова туристична Мекка у Східній Європі” та “Культурна столиця України”.

Ми можемо не один рік прожити у Львові, але так і не пізнати її, культурну столицю України. Львів – столиця мого серця ■

Ой хто, хто Миколая любить?..

**Іванна
БОРЧАКОВСЬКА**

Щороку, прокидаючись уранці 19 грудня, ми зазираємо під подушку в очікуванні дива, адже до нас мав завітати Святий Миколай. У дитинстві ми чекали цього свята з нетерпінням, старалися бути слухняними й писали довгі листи з побажаннями. Пригадую, одного разу пробудилася серед ночі й побачила, що біля ліжка стоїть мама: “Все добре, доню. Лягай спати, я чекаю, щоб відчинити Миколаєві”. І я вірила, всі вірили.

Навіть сьогодні, попри те, що ми стали дорослими й знаємо, що він — вигадка, не перестаємо чекати цього дня.

Існує багато легенд, притч і навіть історичних фактів про Святого Миколая. Але кілька з них мене особливо здивували. Наприклад, цікавим є те, що Святого Миколая прославляють на морі. Коли наближається гроза і штормить, тоді кличуть його

на допомогу. Існує версія, що він також був мореплавцем або рибалкою, але, найімовірніше, його родина мала певний стосунок до рибальства.

Достеменно не відомо, проте припускають, що його батьки були дуже багатими й після своєї смерті залишили великий спадок, який Миколай не вважав своєю власністю, а навпаки — добром, що належить усім бідним. Він не чекав, коли до нього прийдуть просити про допомогу, а сам шукав убогих, аби їм допомогти. Варто зауважити, робив він це переважно так, що люди не здогадувалися, хто є їхнім доброчинцем.

Цікаво, що Миколай охороняє не лише дітей, а й воїнів, мандрівників, лучників, моряків і торговців.

Варто зауважити, що Святий Миколай повністю відрізняється від проросійського Діда Мороза. Насамперед тим, що його супроводжують Ангелики, а не Снігурочка, він живе на небі, а не у вигаданій Лапландії. Важливо, що Миколай — історична особа, святий, а Дід Мороз лише вигадка. Дітки пишуть листи до Миколая і лише слухняні отримують подарунки, тоді як Дід Мороз приходить до всіх без виключення. Про ходіння Святого Миколая достеменно відомо вже в IX столітті. Що стосується Діда Мороза, то він швидше є залишком язичництва, нав'язаним у Радянські часи. Ходить переважно 1 січня й залишає свої подарунки під ялинкою. Аналогом Миколая у країнах Європи та в Штатах є Санта Клаус.

Не можна не згадати про низку благодійних акцій для дітей-сиріт, зок-

рема “Миколай про тебе не забуде!”, яку проводять ініціативні члени молодіжної громадської організації “Академія Української Молоді” та волонтери. В місті існує “Фабрика Святого Миколая”, куди жителі приносять різні дарунки та пожертви для дітей.

8 грудня у Франковому університеті відбувся Різдвяний ярмарок “Допоможи здійснити дитячу мрію”, який організували студенти філологічного факультету. Оригінальні ялинкові прикраси, патріотичні браслети жовто-блакитного кольору та смачні пампухи можна було придбати за прийнятними цінами. Організатори проявили неабияку майстерність, адже усі вироби були зроблені власноруч. Виручені кошти студенти віддали на потреби Лаврівського дитячого будинку, що на Самбірщині. Попередньо, керівництво надіслало перелік необхідних речей.

У пам'ять про милосердя Святого Миколая, 19 грудня відзначають Міжнародний день допомоги бідним. Мета цього заходу — привернути увагу до проблем людей, які живуть за межею бідності по всьому світу, залучити громадськість до доброчинності.

Для мене це свято досі залишається символом незгасимої надії, адже кожен із нас хоче вірити у щось світле. Часом справді виникає бажання сісти й написати лист до Миколая, розповісти йому про свої успіхи, вибачитися за непослух, попросити миру, здоров'я й благополуччя для рідних і кілька мандаринок чи печеньок для себе під подушку ■

Наші випускники

**Розмовляла
Іванна
БОРЧАКОВСЬКА**

Руслан Пірус – аспірант кафедри української літератури ім. акад. М. Возняка, редактор Інформаційно-аналітичного і профорієнтаційного центру Університету, учасник проєктів Tempus, стипендіат програми Erasmus mundus.

– Чому саме філологія? Що привело на поріг Франкового університету?

– За складом розуму я гуманітарій, тому з філологією довго бракує.

не вагався. Спершу планував вступати до Києва, вивчати англійський переклад або журналістику. Але, приймаючи остаточне рішення, згадав свій перший візит до Львова ще у кінці 10-го класу. Це був вихідний, кінець травня. А що може бути краще за Львів у кінці травня? (усміхається). Так і вирішив навчатися тут. Варіант стосовно ВНЗ був один – Франковий університет! Зараз про це не шкодую, не шкодував і, напевне, не шкодуватиму, бо філологічний факультет, його колектив, друзі, колеги дуже багато для мене зробили. Всім, що я зараз маю, завдячую насамперед людям, які були навколо мене, підтримували і допомагали.

– За якими моментами студентського життя сумуєш найбільше?

– Я сумую за тими моментами, коли ще немає серйозних викликів у житті. Завжди пригадую перші спроби організації факультетських заходів із Тарасом Косцюб'ятом, а особливо “Танці з викладачами”. Це були два місяці з дефіцитом сну, відпочинку, ба навіть один “завалений” іспит. Проте, неймовірні емоції повністю компенсували тимчасові незручності. Таких миттєвостей легковажності зараз бракує.

– Над чим зараз працюєш?

– Зараз завершую всі справи на роботі, працюю над дисертацією, закінчую поточні завдання з проєктів Tempus, морально готуюся до поїздки у Вільнюс як стипендіат програми Erasmus mundus. Стосовно останнього, мушу додати, що освітні програми від ЄС – це насправді унікальні можливості, бо в кожного є шанс навчатися за кордоном, здобувати новий досвід, подорожувати. У нашому віці цим не можна не скористатися.

Із поїздок завжди намагаюся взяти додому щось цікаве з інших культур, те, над чим нам, як нації, яка нарешті прокинулася, ще потрібно працювати. Як працівнику одного з кращих ВНЗ України, мені дуже цікаво спостерігати за навчальним процесом за кордоном. Я вже мав можливість оцінити його в Німеччині, Швеції, та це були ознайомчі поїздки. Тут же я їду безпосередньо “втручатися” у навчальний процес Вільнюського університету, одного з найстаріших Балтійських класичних університетів.

Сподіваюся, що, крім особистісного розвитку і наукової роботи, наберуся досвіду, який дозволить бути професійним і корисним працівником Університету.

— Чому ти вирішив залишитися в Університеті? Що плануєш далі?

— За декілька років навчання я дуже до нього звик і полюбив цю атмосферу. Зрештою, ще десь на четвертому курсі зрозумів, що хотів би навчатися в аспірантурі та працювати в рідних стінах. Так сталося, що на п'ятому курсі в кінці першого семестру я отримав своє перше й наразі поточне місце праці — Інформаційно-аналітичний і профорієнтаційний центр нашого університету. Це робота для мене!

Перші і найсуттєвіші плани на майбутнє — завершення та захист дисертаційної роботи. До слова, дуже тішить прийняття нового закону “Про вищу освіту”, це великий крок уперед. І, паралельно з дослідженням, у планах — культурне збагачення, новий досвід, контакти, подорожі.

Разом із тим, мені цікава викладацька діяльність. Я мав можливість два роки викладати українську літературу в Інституті післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки на підготовчих курсах для абітурієнтів. Мені це сподобалося. Сподіваюся, що зможу поєднувати адміністративну роботу, яка мене приваблює навіть трохи більше, з викладацькою, яка є своєрідним зв'язком із поколіннями, засобом підтримки свого наукового потенціалу в тонусі. Звісно, час теж внесе свої коректури.

— Чи став Львів рідним? Траплялося, що місто тебе надихало або підтримувало?

— Однозначно, так. Із першого погляду Львів припав до душі. З одного боку, це велике місто, багате культурно й традиційно, дуже толерантне і креативне, його цінності й переваги треба примножувати і розвивати, а з іншого — воно не настільки велике, щоб “проковтнути й з'їсти”, як, наприклад, Київ, де мені не вистачає затишку. Тут я відчуваю себе, наче вдома.

Не знаю, чи місто Лева може назвати мене своїм, але я його вже давно так називаю. Мені тут комфортно, воно мене надихає, підтримує й деколи не може бути кращого відпочинку, ніж увімкнути улюблену музику в плеєрі й

походити тими вуличками, які вже ніби знаєш напам'ять, але все одно завжди помічаєш щось нове.

— Чи є у тебе мрія? Дай декілька порад, як втілювати їх у життя?

— Мрій є багато, але стараюся не жити ілюзіями, а думати над їхньою реалізацією. Цьогоріч, до прикладу, вирішив підкорити свій страх висоти й стрибнув із парашутом. Чесно кажучи, враження лише приємні. Це був незабутній досвід. Також запланував відвідати 10 країн, 6 із яких уже позаду. Це з категорії “для себе, для душі”.

Щодо серйозних цілей у житті, це, по-перше, бути задоволеним собою, але не повною мірою, а лише трішки більше, ніж наполовину. Насамперед для того, щоб не втрачати мотивацію рости далі й не спочивати на лаврах. Також хочу реалізувати свій Богом даний потенціал, завжди залишатися потрібною людиною, до якої можна звернутися за допомогою, яку хочуть бачити у своєму колективі. І найбільша ціль — прожити дійсно вартісне життя, з досягненнями, приємними моментами, перемогами і відсутністю жалю за будь-чим.

Що робити для цього? Знову ж таки, мріяти, але правильно. Потрібно працювати, мати глибоко в душі переконання і тверду віру в успіх. Можливо, не завтра, може, через років десять, але якщо ціль варта досягнення, то все вийде. Важливо пам'ятати, що не буває нічого просто так, буває щось авансом у житті, але все одно ціна повинна бути заплачена.

— Яке місце в твоєму житті займає мистецтво?

— Можливо, не перше, але дуже значне. Нещодавно був на ювілейному концерті акапельного колективу “Mansound”. Гурт має багато англomовних пісень, обробки українського фольклору, досконале виконання джазових стандартів тощо. Він мене надихнув і десь тиждень до двох я ходив піднесений. Мистецтво дає мені можливість порушити певні канони, додає сміливості у творчій роботі, надихає, заряджає емоціями і енергією.

— З якими труднощами ти стикнувся в роки навчання? Порадь, як їх уникнути?

— Перше, що спадає на думку, — це лінь. Деколи я відчував, що втратив щось, коли не хотілося нічого робити, лише лежати й відпочити. Важливо вміти захоплювати себе до роботи, правильно розставляти пріоритети, над цим я досі працюю. Хоча, знаєте, інколи моя ірраціональність грає на руку, бо так жити веселіше (сміється).

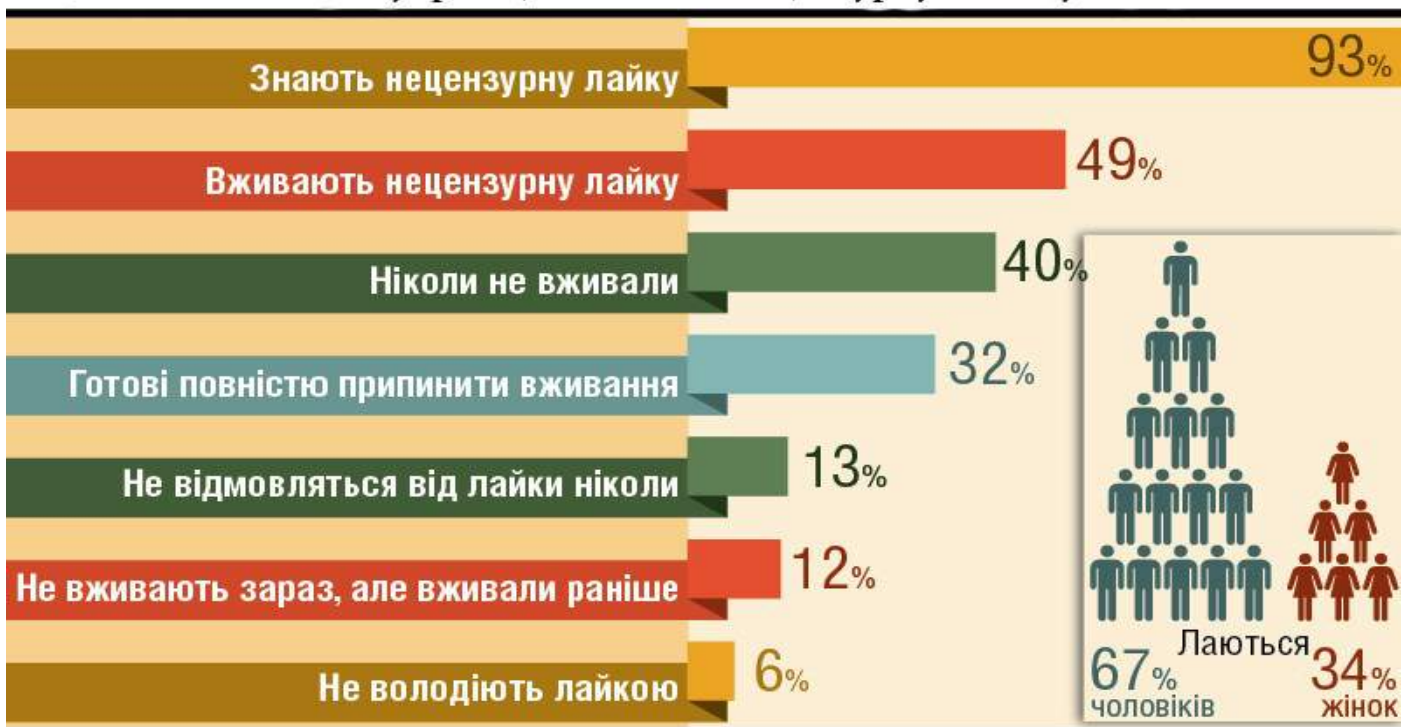
Друге — треба розуміти, чого ти хочеш у житті. Звичайно, більшість студентів стараються мати гарні оцінки, стипендію тощо. Але важливо розуміти, для чого це. Оцінки — не є ціллю. Немає сенсу дармувати час, щоб учитися на відмінно, але потім у житті не мати нічого спільного з філологією. Буває таке, що люди закінчують одну спеціальність, а знаходять себе у тридцять. Буває, в п'ятдесят. У них нарешті випадає можливість реалізувати себе, стати багатими, успішними, відомими, авторитетними. І цьому треба тільки радіти. Тому треба постійно шукати себе.

Третє, і останнє, — не забувати про маленькі задоволення. Ми живемо не для того, щоб лише працювати у поті чола все життя. Потрібно завжди знаходити час для приємних речей. У нашому віці є так багато можливостей. Зірватися й поїхати кудись, піднятися на Говерлу, спробувати себе в екстремальному спорті. Коли, як не зараз? Часом шкодую, що за ці п'ять років недостатньо реалізував оті маленькі “хочу”, що не спробував знайти ще чогось цікавого для себе.

Із часом у житті стає менше барв, з'являється рутинна, починаєш жити не для себе, часу катастрофічно не вистачає. Я себе вже приблизно бачу і розумію, що мені подобається, чим хочу займатися, що не вдається, чого міг би ще навчитися, а до чого душа не лежить. А це дуже важливі знання, бо *найкраща робота — це оплачуване хобі*, обрана діяльність повинна приносити задоволення.

Інколи здається, що ідея “сродної праці” Сковороди суттєво випередила час. Бо ж тоді не було таких можливостей для розвитку і реалізації у людей. А зараз перед нами — увесь світ!

Успіху Вам ■

А як розмовляєте Ви?!

Роксолана ЛЕЩУК

Нецензурна лексика... Лайка... Матюки... Науковою мовою – інвективна лексика. Пропоную вам, дорогі читачі, цікаву і водночас суперечливу тему: як позбутися “матюків” і чи треба їх позбуватися загалом.

Англійський письменник Джонатан Свіфт писав: “Як людину можна розпізнати за товариством, до якого вона входить, так про неї можна скласти думку і за мовою, якою вона говорить”. Проаналізуємо це твердження детальніше!

Нещодавно, подорожуючи просторами Інтернету, натрапила на невеличкий форум, учасники

якого обговорювали проблему не-нормативної лексики. І ще раз підтвердилась загальновідома фраза: скільки людей – стільки й думок. Одним здавалось, що в щоденному спілкуванні без матюків цілком можливо обійтись. Інші ж висловили повністю протилежну думку: в побуті, при спілкуванні з друзями їх позбутися неможливо; лайкою можна без ускладнень висловити свої почуття, мовляв, коли відбувається сплеск емоцій, людині найлегше надати їм матюкливої форми. Були й такі особи, які вважали, що аби позбутися нецензурної лексики потрібно її прирівнювати до адміністративного правопорушення: за матюки у громадських місцях штрафувати. Цікава пропозиція, чи не так?

Були й такі, хто заперечував “окультурення” матюків. “Не знаю, насправді справляє не дуже гарне враження намагання сучасних наших літераторів утулити лайку в художні твори чи публіцистику – мовляв, для забезпечення “природності” поведінки мовця. Не думаю, що раніше нижчі суспільні верстви лаялися менше, ніж зараз, але класики все ж таки “фільтрували” свою лексику або використовували описи-замінники замість прямої мови. Невже безпосереднє використання образливих слів є необхідною ознакою

постмодернної літератури та “крутизни”? Ось і таку думку довелося мені почути.

Більшість таки погодилась, що вивчення лайки (як будь-якого явища, яке існує в мові) – де зародилась, як впливає на стан та розвиток суспільства, навіщо і ким використовується та за яких психо-фізичних умов – є корисним. Знаєш ворога – можеш його здолати!

Тож копатимемо глибше, і поглянемо на це явище з усіх можливих сторін.

Найперше, варто з'ясувати із яким явищем маємо справу. Інвектива – це образливе слово-лайка. Є в усіх мовах, очевидно, за винятком штучних. Ці одиниці потрібні мовцям у стані афекту – короточасного сильного переживання: гніву, люті, відчаю, раптової бурхливої радості, коли в критичних умовах людина неспроможна знайти вихід із ситуації.

Лайливі, вульгарні, брутальні слова вживають без особливої на те причини, а просто так – для заповнення пауз між словами, для зв'язку слів, аби “прикрасити” мовлення. Це вже звичка чи, можливо, вимога душі, що нагадує потребу п'яниці регулярно “дозаправлятися” спиртним. Як існує нікотинна, алкогольна, наркотична

залежність, так, виявляється, є вульгарномовна залежність.

Станом на сьогодні, інвективами послуговуються і заради епатажу, для підвищення власного статусу, авторитету, задля приниження опонента. Для ілюстрації своїх слів, наведу кілька прикладів. Так, лексеми *гівнюк* і *паскудник* є характеристикою особи як людини, котра робить мерзенні, гидкі вчинки. Лайливі вирази *мерзо мерзенна* або *паскуда паскудна* описують опонентів як огидних, нікчемних людей, які викликають відразу.

До речі, питомо українським способом лягтися, є вживання псевдопрокльонів та прокльонів із запереченням, наприклад: “Щоб тобі голову потилицею назад повернуло!; Щоб тебе чорти не забрали!”. Такі вислови дають можливість людині емоційно розвантажитись і не нашкодити словом адресатові. Ось де проявляється потуга нашої мови і дух нашого народу. Хотіла б я подивитися на ті прокльони в дії!

А зараз погортаємо сторінки історії... В українців звичаю використання вульгарних слів і виразів не було. Експансія матюків стала особливо інтенсивною після встановлення радянської влади в Україні. Знаний літературознавець Семен Шаховський писав: “Який цнотливий народ! Ніколи не скажуть “народила”, а “в неї знайшлася дитинка”.

Думаю, настав той час, коли можемо з теорії переходити до практики. Більшість студентів на питання про їх ставлення до інвективної лексики відповідають, що “лягтися негарно”, “це – ознака невихованої людини”. Однак питання про те, що означає “негарно”, найчастіше залишається без зрозумілого пояснення.

Тож погляньмо на цю проблему з погляду психології. Для цього розглянемо таке поняття як вербальний імідж людини. Під

іміджем мають на увазі образ людини, який формується на основі оцінки її зовнішності, дій, мовлення. Імідж може бути позитивним і негативним, а це зумовлює дії оточення стосовно цієї людини. Вербальний імідж формується через мовлення. Вживання інвективної лексики у цивілізованому оточенні однозначно створює людині негативний імідж.

Ралф Емерсон, американський філософ, поет XIX ст. писав: “Які б вирази Ви не застосовували, Ви ніколи не зможете сказати щось таке, що не характеризувало би Вас”.

От у яких випадках найчастіше звертаєтесь до брутальної лексики Ви? Дехто, як я вже згадувала, вважає лайку способом зняття стресу, звільненням від негативної енергії. Однак не зовсім чесно виходить: одному стає легше, а інший терпить словесне знущання, адже вивільнений непотріб розподіляється серед оточення за принципом “на тобі, небоже, що мені негоже”.

Вірогідно, що лайка зіграла певну позитивну роль на ранніх етапах історії людства, ставши замінником фізичної агресії: груба образа куди краще розтрощеної голови.

Багато є випадків, коли брутальна лексика слугує розпізнавальним знаком у певному середовищі: “я свій, бо говорю вашою мовою”. Здається мені, це досить поширена ситуація, яка мимоволі перетворює, так би мовити, здорову людину на безнадійно хвору.

Доволі часто можна почути на запитання, для чого ти лаєшся, ось таку відповідь: а що залишається робити, якщо людина інших слів просто не розуміє. У людини, яка начебто “не розуміє” (чого саме не розуміє? Нормальної мови? Значення нормативних слів?), лайкою вироблено рефлекс. Ось таке безглузде виходить: якщо застосовано лай-

ку, то ухилитися від виконання прохання вже не можна. Це ж до якого стану треба довести одне одного, щоб для нас сьогодні стимулом до дії були матюки!

Маємо над чим задуматись, і що аналізувати вже при наступній розмові з товаришем. А зараз час підводити підсумки. Більшість із нас, показуючи на загал чи приховуючи глибоко в душі, вважає бруднослів'я суспільною хворобою. Люди, занепокоєні таким ненормальним становищем, шукають із нього вихід. Пропонують різні заходи: від законодавчої заборони бруднослів'я з відповідними санкціями щодо порушників до заміни запозичених брутальних висловів лагіднішими, на зразок: щоб тебе підняло та гепнуло; щоб тебе качка копнула.

Ще один цікавий факт для вас, любителі лайки. За даними дослідників Вашингтонського університету, жінки, які терпіли словесну наругу, схильні до простуди, шлункових та деяких інших захворювань. Невідомо, чи з цієї причини, але в шлюбних контрактах жінки на Заході часто ставлять умовою для майбутнього чоловіка не лише, скажімо, не хропіти, ділити домашні обов'язки, але й не лягтися.

Маємо ще один приголомшливий висновок. Японські вчені досліджували сніжинки і з'ясували: вони не формуються коли при них лаються. Сніжинки злипаються і тануть. Можливо, ось воно пояснення, чому в Україні так довго не було красивої сніжної зими.

Як розмовляти, вирішувати звичайно вам, дорогі читачі. Але будь-яку хворобу, суспільну чи ні, належить лікувати. Починати потрібно кожному з самого себе. Тож давайте всі разом візьмемо якнайдіяльнішу участь в оздоровленні нашого суспільства ■

“На шалику її козацької шапки напис “Смерть ворогам України!”

13 вересня в театрі “Воскресіння” відбулася презентація книги українського письменника Василя Шкляра. Над “Марусею” автор бестселеру “Чорний ворон” працював протягом п'яти років. Письменник розповідає, що матеріали для нової книги шукав в архівах і щоденниках очевидців. Тут за кожною подією в книзі стоїть історичний факт, але, як каже автор: “Цікавіші були навіть не факти, а описи. Матеріали і документи з архіву були так “смачно” написані, що я записав їхні оригінали”. Випуск книги мав розпочатися взимку, проте через трагічні події на Майдані був відкладений. Перший тираж у 18 тисяч примірників було розкуплено за 1 тиждень ■

Будьмо знайомі: Алла Татаренко

Розмовляла Тетяна ЯЦЕНКО

– Чому Ви обрали саме філологію?

– Філологію я обрала тому, що завжди любила читати, а також тому, що гуманітарні дисципліни приваблювали мене як можливість самовираження. Вже починаючи з 6 класу, я самостійно вчила мови. Спочатку я вчила іспанську. Хотіла вивчити італійську, але не знайшлося тоді відповідного аудіовізуального посібни-

ка, тож вирішила, що іспанська – теж гарна. Потім я вчила польську мову: листувалася з дівчиною з Польщі, слухала польську естраду, дивилася польські фільми, читала польські книжки. В результаті викристалізувалося зацікавлення слов'янською філологією і я довго не думала, куди вступати. Щоправда, я мала на увазі польську філологію, та, як виявилось, того року її не було, натомість була чеська та сербохорватська.

Це було для мене несподіванкою. Майже всі студенти, а їх було 20, 1 вересня висловили бажання вивчати чеську мову. Коли дійшла черга до мене, я сказала, що хочу вивчати сербохорватську. На запитання: “Чому сербохорватська?”, я відповіла: “А хіба вона гірша за чеську, чому її ніхто не хоче вчити?” Як виявилось згодом, я обрала одразу ж дві мови. Таким чином, доля розпорядилася моїм вибором. І я їй за це глибока вдячна!

– Чи мріяли у студентські роки Ви про те, що колись станете відомим перекладачем та хорошим викладачем? Чи мріяли Ви про таке майбутнє?

– Ні, не мріяла, бо коли навчалася в університеті, я дуже туманно уявляла своє майбутнє. Адже викладачі нас розчаровували одразу. Галина Павлівна Тиртова казала: “Якщо ви думаєте, що будете одразу перекладачами у Генерального секретаря, то ви помиляєтесь”. Звісно, я не планувала бути перекладачем у Генерального секретаря. Але й тоді я любила робити свою справу якомога пильніше та із задоволенням. Так сталося, що ще у студентські роки я почала займатися науковою роботою, була членом наукового студентського гуртка. Вважала, що просто написати курсову роботу і з нею виступити – нецікаво, це можуть усі. Треба ще займатися темою для душі. Також я не могла планувати, чи буду я вступати до аспірантури, чи викладатиму в університеті, бо це завжди справа вакансій. Зрештою, я закінчила аспірантуру, щоправда на факультеті іноземних мов, на кафедрі світової літератури. Згодом 5 років викладала світову літературу. Мій перший перекладацький досвід відбувся у 1993 р., коли я переклала з польської мови фраг-

мент із Адама Міцкевича. Це була не поезія, а проза – його лекції зі слов'янських літератур.

– *Чи знаходите Ви час для спортзалу чи просто для пробіжки?*

– Раніше я робила ранкову гімнастику, інколи й вечірню, але тепер відвідую басейн, оскільки через сидячу роботу для мене та моєї спини найкращим є плавання. Також під час плавання ви можете дійти до якоїсь цікавої думки, що теж неодноразово траплялося зі мною.

– *Чи є у Вас якийсь журналістський досвід?*

– Так, є. Хоча, швидше можна його назвати паражурналістським, оскільки він зводиться не тільки до спілкування з журналістами, а й письменниками, з якими я працювала як інтерв'юер. Я задавала запитання сербським і хорватським письменникам, а інтерв'ю публікували у щоденних газетах. Для прикладу, інтерв'ю з Милорадом Павичем. Окрім того, протягом семи років я доволі успішно співпрацювала з Другою програмою белградського радіо. Раз на два тижні я готувала матеріали для двох передач. Одна з них була присвячена українській культурі в цілому. Інша – українській літературі. Я взялася за цю справу тому, що хотіла донести найцікавіше з української культури до іноземного слухача.

– *Чи порушуєте Ви правила?*

– Правила дорожнього руху намагаюсь не порушувати, а також намагаюсь не порушувати такі правила, які певним чином можуть зачепити інших людей і поставити їх в незручну ситуацію. Коли йдеться про читання, літературознавство та перекладацьку діяльність, то тут ми можемо порушувати правила, по-перше, для того, щоб нам було цікаво, а, по-друге, щоб ми змогли побачити щось не з того боку, з якого на це дивляться всі. Для прикладу, ми звикли читати книгу з початку й до кінця. Це правильно, адже книжка написана в тому порядку, в якому її бажає подати автор. Хоча бувають письменники, які порушують ці правила. Міленко Єргович – видатний хорватський письменник, написав роман “Па-

лац з горіхового дерева”, дія якого розгортається у протилежному напрямі. Від смерті головної героїні та до її народження, всі події відбуваються крок за кроком. Тут причинно-наслідковий зв'язок зовсім інший, тому що ми бачимо спершу наслідок, а потім причину, і для людини, яка звикла ціле життя читати по порядку, – це досить важко. Я цю книгу пробувала читати разів п'ять, і лише на п'ятий раз змогла її прочитати.

– *Часто читачі стикаються з проблемою нерозуміння творів чи поезії. Що ви можете сказати про це?*

– Ми часто вважаємо, що можемо читати і прозу, і поезію. Але здатність читати – не означає вміння розуміти. Вміння читати – теж талант.

Справа в тому, що розуміння поезії вимагає певного заглиблення у світ, який є відмінним від того, з яким ми стикаємося щодня. Зрозуміти поезію дуже складно, найчастіше ми не знаємо того, що стоїть за нею, тієї внутрішньої події, яка її породжує. Також поетичний настрій ми сприймаємо дуже по-різному. Читання і поезії, і прози вимагає щирої уваги до тексту, бажання його зрозуміти, побачити з найкращого боку. Тоді є набагато більше шансів, що книжка відкриє нам свої таємниці.

– *Які мови Ви знаєте?*

– Вільно володію сербською, хорватською та російською. Польську мову знаю непогано, мені навіть доводилось читати нею лекції у Польщі, чим я теж пишаюсь. Також я опанувала самостійно болгарську мову (як і польську, до речі). Крім того, можу читати чеською мовою. Ну, і англійська, звісно ж. Серболужицька мова теж входить до переліку мов, які я трохи знаю. На трішки гіршому рівні – словенська і македонська.

– *Яка країна є Вашою улюбленою? Та чи виникала у Вас думка покинути Україну та переїхати до Сербії чи Хорватії?*

– Звісно ж, ці дві країни є моїми улюбленими, адже я багато знаю про їхню культуру та літературу, в мене там є багато друзів. Думки виїхати туди ніколи не виникало, можливості були, однак я ще в студентські роки вирішила для себе, що залишуся тут. Незва-

жаючи на те, що в тих країнах я почуваюся досить комфортно, в Україні я почуваюся найкраще.

– *Що ви зараз читаете?*

– Зараз я читаю нову книгу Срджана Срдича. Це досить складні оповідання, але я думаю, ця книга допоможе мені ще краще зрозуміти його творчість. Також планую прочитати нову книгу Софії Андрухович, яка має вийти у “Видавництві Старого Лева”.

– *Розкажіть про свою сім'ю. Як Вам вдається поєднувати піклування про рідних і клопітку роботу в університеті?*

– Насправді це дуже складне завдання, тому що людина, яка займається науковою роботою і перекладами, приречена на те, що вдома у неї є філія роботи. Це завжди супроводжується докорами сумління, адже моя родина могла б отримати набагато більше мого вільного часу, аніж я його насправді приділяю. Якщо є багато роботи в університеті та іншої, пов'язаної з науковою діяльністю, коли втомлююся, то йду на кухню з радісними думками: “Ура, можна піти і щось приготувати”. Тоді цей процес перетворюється не на рутину, а на можливість відволіктися від комп'ютера і виявити свої творчі потенціали на кухні. До речі, саме на кухні мені часто приходять гарні думки!

– *Чи слідкуєте Ви за новинами в Україні? Якщо так, то які саме медіа Вам імпонують найбільше?*

– У нашу епоху найбільш стислим медіа є Інтернет, я стежу за тими сайтами, де лаконічно описані новини – це УКР.нет, де за лінками можна переходити куди завгодно. Для мене це найзручніше. А телебачення я уникаю.

– *Яка ваша мрія?*

– Надзвичайно проста: щоб встановився мир в Україні, і ми всі змогли жити своїми приватними життями.

– *Якби Ви знали, що читачі неодмінно прислухаються до Вашої поради, якою вона була б?*

– Це була б порада- побажання: любити світ, таким, яким він є, любити те, що робите, навіть якщо ви мусите це робити, і знаходити в цьому задоволення ■

Легким дотиком

Хіба вона прекрасна? Ні, не дуже...
Хіба вона чудова? Й це не так...
Проте вона "своя" і це найдужче
Захоплює і манить у літак.

Літак, що майорить на небі, не на карті.
Хоч там летить вже той, кому не слід,
Бо ти сидиш на мокрому асфальті,
Задержи голову і дивлячись услід.

Вам варто помінятися місцями
І захопити екіпаж, що на борту,
Бо хто не здатен справитись з думками,
Той і бажанням не покорить висоту.

Ти розумієш все, що вона хоче,
І здатен це зробити на дурняк.
Та кожен раз, як серце залоскоче,
Вона потушить рятівний маяк.

Пихата й вперта, як ніхто не бачить,
І впевнена у власній правоті.
Насправді скромна, ще й усе пробачить,
Та не шукатиме розваг на самоті.

Так поясни мені, мій любий друже,
Чому любить не смію їй навзнак.
Хіба вона прекрасна? Так, ще й дуже!
Хіба вона чудова? О, ще й як!

Богдан КОПИЛЬЧАК
ЕКм-51с

Йшов надцятий день, і вже близько морози,
А ллється ріками солдатська кров.
В очах матерів невсихаючі сльози,
В сльозах тих ховаються страх і любов.
Велика любов до синів і до краю,
А страх за життя їх та завтрашній день.
Чому стільки юних в бою помирає
Під звуки гранат і повстанських пісень?
Складна їм на плечі випала доля,
У них щосекунди набої летять.
Вони там за нашу правду і волю
Щомиг безстрашно і гордо стоять.
Вони всі, без сумніву, наші герої.
Усім їм безсмертна честь і хвала
Та хочеться, щоб пора миру й спокою
Вже швидше до нас на Україну прийшла.
Я вірю, що скоро вони повернуться,
Неспокій мине та погода сумна.
І хмари у мирному небі всміхнуться,
Й настане вже наша щаслива весна!

Олександр КОВАЛЬЧУК
ФЛУ-18

Без права на помилку будуюмо життя,
І темні сутінки спокусу ллють в уяву.
Із першим півнем допікає каяття,
Хоча свідомість не вертається до тям.

В душі сховався невловимий сміх,
І розум корчить стомлену
усмішку.
Ми маєм право скоїти цей гріх.
Усі, повір, далеко не безгрішні.

І хай вже краще пробирає жаль
За тим, що є, аніж за дивним
вітром.
Вдягай, як хочеш, ту підроблену вуаль,
Лише не забувай прощатися зі світом.

А сонце світить. Світить, мов
пожар.
Та ідоли твої безжалісно
регочуть...
А ти літай серед багряних хмар
І слухай те, що нутроші
шепочуть.

Ти у душі своїй заштопай чорні дирки
І не забудь розправити обм'якші крила.
Якщо не маємо ми права на
помилку,
То ми, вважай, все правильно
зробили.

Тетяна ХОРОНЖУК
ФЛУ-18

небо грається зі мною/нами в квач,
ще з дві тисячі шостого (чи дві тисячі одинадцятого)
небо прокидається і тихо плаче...
(ще з якогось там числа.
невідомої нікому години)

громом гримлять потоки нових дат.
але надто грозовими. і надто паршивими...
Господи Боже, збережи.
наших солдат.
зупини чорну зливу.
(надто білих смертей)

чути струни гитари і скавуління собак.
все починається з місяця. (години одинадцятої).
нотами суму (до крові) б'є по вухах.
збережи нас, Боженько!
хоч на півгодини ще...

Оксана БІЛИК
ФЛУ-31

пера

Пробач мене, моя країно.
Прости мене, моя страна.
Тебе я кличу – Україно!
Ты для мене завжди одна.

Мені так боляче це чути,
Что хто-то врет, что
запретит.
Що українцями не бути,
Тем, хто на русском говорить.

Не вір ти їм, народе милий.
Не верьте лживим их словам.
Народе мій, ти дуже сильний,
Давайте вместе – вся страна!

Покажем їм, що нам не страшно,
Покажем им, что не напрасно,
Небесна Сотня помирала,
Душа на небо уплыла...

Давай зі мною, Батьківщино!
Давайте вместе – тут и там.
Єднайся разом, Україно!
Не верьте в ложь и всем словам.

Бо мова наша поєднає
Всех мам и пап, братів,
сестер...
І не важливо, яка мова.
Живе в серцях наших людей.

**Олександра ВИШНЯ
(АЛЕКСЄЄНКО)
ФЛУ-21**

Невже наші стяги не вдосталь побачили крові?
Невже наші предки хотіли б такого життя?
Ми варті того, щоб зростати у мирі й любові.
Назад до ярма нам немає уже вороття!

Настав час порвати усі ненависні кайдани!
Кривава ялинка на жовто-блакитному тлі.
Усіх українців з'єднали не тільки майдани,
А й віра в життя і любов до святої землі.

Бо нас не зламали ні голод, ні війни й гармати,
Безсмертний вогонь у серцях наших досі горить!
Чому ж за Вкраїну доводиться нам умирати?!
Коли задля неї так хочеться віддано жити!

**Вікторія ШЕВЧЕНКО
ФЛП-31**

Я не “российская”. Я – русская!
От слова “Киевская Русь”.
Тень от России ныне тусклая -
Россия блекнет. Ну и пусть...

Я восхищалась и любила
Тех древних храмов тишину,
Иконам темным я молилась...
Но мне не умалить войну.

Мне душу жжет надежда чуда,
А сердце горестью свело.
Я не останавлиюсь, покуда
Из мира не исчезнет зло!

**Аліса ЛІСНЯК
ФЛР-21**

А тут, на бруківці, залишився слід,
Від кожної крапельки крові.
А вам, ту історію розкаже вже дід,
Про Сотню Небесну героїв.

Як їх катували, вбивали майстерно,
На життя, не залишивши шансу.
Як влада програла країну безкарно,
Мов партію преферансу.

Як мати носила ту чорну хустинку,
Поховавши єдиного сина.
Як батько не стримав скупую
сльозинку,
Побачивши тіло дитини.

Яким то був Київ, де сотні людей,
Зустрілись навечно з покоем.
Розкаже нам, скільки ж насправді
смертей,
Стали свободи ціною.

**Олена ШИНКАРУК
ФЛЦ-21**

Вже птахи й літаки відлетіли у Штати.
Тільки я поза штатом стаю
одержимою.
Наболіле питання: ким тобі стати?
Другом, подругою, чи навіть
дружиною.

Океани розлито між нашими
рейсами,
А натомість розлито океан-мережу.
Прозорим мереживом і натільним рейка-
ми
Пропускаю тебе за душевну межу.

Вже давно літаки пролетіли
кордони
І координація стала незвичною.
Не зриваю дедлайни, не зриваю джекпо-
ти,
І відчуваю, як швидко я стаю тобі лиш-
ньою.

**Іванна АНТОНЬ
ФЛУ-31**

Кроатисти відвідали Хорватію

Тетяна ЯЦЕНКО

Навесні цього року, в кінці квітня, студентам III курсу слов'янського відділення напряму "хорватська філологія" випала чудова нагода відвідати чарівну та мальовничу Хорватію. Студенти з нетерпінням чекали цієї подорожі та хорошої практики, щоб спілкуватись мовою, яку вивчають. Студенти-полоністи щороку їздять на мовну практику до Польщі, а кроатистам пощастило лише на третьому курсі. Завдяки особистим контактам із деканом філософського факультету Загребського університету наша професор, доктор філологічних наук і просто чудовий викладач Васильєва Людмила Павлівна змогла домовитись про наше навчання в Хорватії. Також із студентами із-

дила ще один викладач – Кравець Ольга Яремівна. Хоча поїздка тривала недовго, але все ж таки перебування в країні та спілкування з носіями мови дало багато користі студентам. Навчання відбувалось на філософському факультеті Загребського університету впродовж 8 днів (окрім вихідних).

Щодня викладач із університету проводила цікаву лекцію та корисні мовні заняття, які, безперечно, допомогли студентам у вивченні мови.

Вараждін – місто ангелів

Університет організував нам також незабутню поїздку в невеличке містечко Вараждін, що знаходиться за 77 км від столиці. Це місто налічує лише 50 тис. жителів. Цікавим є факт, що там немає громадського транспорту, а також жителям заборонено користуватись власним автомобілем. Тому 22 тис. людей мають велосипеди, якими вони пересуваються по місті. У Вараждіні є знаменитий музей історії міста, а також парк-цвинтар, де висаджено красиві дерева й кущі для того, щоб кладовище не було таким страшним і містичним місцем. Особливе захоплення викликало те, що в містечку на фасадах будинків розміщені невеличкі статуї ангелів, які начебто оберігають місто. Ще на вулицях Вараждіну ми помітили вузький простір між будинками, де також багато ангелів, що під-

свічуються приємним світлом, та грає чудова заспокійлива музика. Вараждін – місто ангелів: затишне, тихе та романтичне.

Плітвіцькі озера – рай на Землі

Плітвіцькі озера – національний парк в Хорватії, а з 1979 р. їх внесено до списку Світової спадщини ЮНЕСКО. Коли студенти мали вихідні, то вирішили відвідати Плітвіцькі озера. Для цієї поїздки був виділений цілий день, що не минув даремно. Відстань від Загреба до національного парку становить близько 200 км. Як розповідають самі хорвати, на Плітвіць-

ких озерах майже завжди падає дощ, тому в той день теж було мокро. В національному парку налічується 16 озер, що поділені на нижні та верхні, а також декілька водоспадів. Красу озер, водоспадів і лісів важко описати словами “красиво, чудово, неймовірно”, оскільки це потрібно бачити та відчувати. Емоції переповнювали душу. Кажуть, що кожного дня національний парк відвідують сотні, а то й тисячі туристів з усіх куточків світу.

“Коли ти там, то начебто в раю. Краса, яка оточує нас, просто заворює”, – говорить студентка Галина Попович.

Незважаючи на сильний дощ та мокрі ноги, студенти залишились дуже задоволені та щасливі!

Матіца хорватська

Матіца хорватська (Matica hrvatska) – хорватське літературно-наукове товариство, засноване у 1842 році. Ініціювали його появу видатні діячі ілліризму. Основна мета Матіци хорватської – популяризація та розвиток хорватської мови та літератури. Важливо зазначити, що книги в Хорватії дуже дорогі (в середньому 70-100 кун за просту художню книгу; 1 куна = 2 грн). Нам пощастило, адже наша викладач Л. П. Васильєва особисто знайома з директором Матіци, тому завдяки їй ми мали змогу там побувати. Всіх студентів запросили в його кабінет, де розмовляли про книги, а згодом від Матіци хорватської нам подарували чимало художньої літератури хорватською мовою для нашої кафедри.

“Ми були приємно вражені їхньою щирістю, адже для нас, для кроатистів, є проблемою певна відсутність художньої літератури мовою, яку вивчаємо. І тут такий подарунок – ми були щасливі! Хоча всі ці книги ми були змушені везти до Львова, тому дорога була досить важкою”, – сміється Галя Попович.

Бацанська плита (Bašćanski ploča) – перша писемна пам’ятка хорватської народної мови, датована 1100 р. Нашим студентам вдалось побачити і її. Ця плита доволі велика.

Медведград

Медведград – середньовічне укріплене місто, розташоване на південних схилах гори Медведиця, недалеко від Загреба. Студенти вирішили самостійно побувати на горі Медведиця, а також у Медведграді. Дівчата потрапили на гору завдяки чоловікові, з яким познайомилися у трамваї. “Самостійно добратися, гадаю, ми б не

змогли. Адже це незнайома місцевість, туман, тому ніхто не знав куди іти. І тут на нашому шляху з’явився цей добрий чоловік, який теж хотів провести час у горах, тому склав нам компанію. Загалом у той день ми знаходили близько 23 км. Далі попрямували до Медведграду – маленького укріпленого міста з красивим краєвидом. Коли прийшли в хостел, то були дуже втомлені та голодні, ніг майже не чули, зате з користю провели час і побачили багато красивого та захопливого”, – кажуть студенти.

Підбиваючи підсумки, можна сказати, що ця поїздка для наших студентів була добре організована й корисна. Дівчата побували у столиці Хорватії, поспілкувалися з людьми, побачили надзвичайні пам’ятки архітектури, прослухали цікаві лекції у Загребському університеті, побачили на власні очі Плїтвицькі озера, про які так часто розповідали викладачі. Загалом приємно провели

“Поезія – це завжди неповторність...”

14 листопада студенти-філологи, у рамках відзначення Дня української писемності, провели літературний вечір творчості юних талантів Франкового вишу.

Кожне слово, що пролунало з уст студентів, зігрівало теплом у прохолодний осінній вечір. Темна аудиторія, в якій де-не-де поблискувало світло від свічок, та інтимна лірика навіяли романтичну атмосферу. Водночас громадянська поезія, актуальна сьогодні, як ніколи раніше, розбудила у кожного патріотичні почуття. Перегуком із війною відлунювала поезія про Героїв Небесної сотні та воїнів АТО.

Найголовнішою характеристикою віршів молодих поетів варто назвати щирість. Адже переживання читців, їх емоції та почуття відчула публіка, серце якої билось у цей вечір з шаленим ритмом.

Студентська рада нашого факультету щиро дякує всім учасникам цього атмосферного дійства. До нових зустрічей ■

Наукове товариство відновило діяльність!

Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і молодих учених філологічного факультету – це організація, яка є частиною системи студентського самоврядування. Серед основних завдань Наукового товариства нашої факультету є:

- пошук обдарованих молодих науковців з метою залучення їх до активної науково-дослідної діяльності;
- створення умов для реалізації задумів та планів усіх членів Студентського наукового товариства;
- розвиток творчого мислення та індивідуальних здібностей студентів-філологів у вирішенні завдань;
- пошук та реалізація нових форм науково-дослідної діяльності;
- організація студентських конференцій, круглих столів та семінарів в межах філологічного факультету та на базі університету;
- організація та розвиток наукового співробітництва з іншими науковими товариствами університету.
- сприяння розвитку міжнародного наукового та культурного співробітництва між науковими товариствами;
- інформування студентів університету про всі наукові студентські заходи, що проводити-

муться у вищому навчальному закладі, в Україні та за кордоном.

Не менш важливими завданнями, які ставлять перед собою усі члени товариства, це:

- навчитися грамотно формулювати наукову думку;
- правильно характеризувати науковий матеріал;
- успішно виступати перед аудиторією;
- брати участь у численних наукових заходах тощо.

Варто зазначити, що 26 листопада відбулось перше в цьому році засідання Наукового товариства філологічного факультету, на якому студенти обговорювали основні організаційні питання діяльності. Присутні висловили вагомі пропозиції щодо вдосконалення діяльності та розвитку Наукового товариства на нашому факультеті. Зі студентами-філологами поділився своїм досвідом роботи в Науковому товаристві аспірант кафедри української літератури імені академіка М. Возняка Тарас Косцюк. Він запропонував багато варіантів реалізації ідей товариства та поради щодо підвищення ефективності функціонування організації.

Ольга ДИКА,
голова Наукового товариства

Філологи виявили бажання брати активну участь в організації конференцій, дебатів, круглих столів, лекцій та інших наукових заходів на факультеті, а також поширювати науку в студентському середовищі ■

Нам 10 років!

У листопаді 2004 року новообраний декан філологічного факультету Ярослав Гарасим звернувся до студентів з ідеєю заснувати студентську газету. Молодь таку ініціативу підтримала і сформувала редакційну колегію, до якої входило близько 10 осіб.

Упродовж 2004-2006 рр. з'явилося 13 чисел “Ярослова”. Офіційно газета виходила раз у місяць, однак легендарним стало постійне спізнання її виходу. Врешті-решт, “Ярослов” став двомісячником.

Тематика охоплювала події як факультетського, так і загальноуніверситетського життя, актуальні проблеми сучасного літературо- та мовознавства. Такий спектр проблематики зберігся й до сьогодні.

Зараз “Ярослов” – це 29 випусків студентської творчості. Газета має постійні рубрики, серед яких: “Будьмо знайомі”, “Історія факультету”, “Легким дотиком пера”, “Наші випускники”, “Факультетські новини”, “Подорожі”, “Літературний огляд”, “Події в Україні” та “Новини Університету”. Серед дописувачів – студенти різних курсів та спеціальностей. Для кожного з них видання – неймовірна можливість спробувати себе у публіцистиці, реалізувати уже набуті навички або вдосконалити свій літературний хист. “Ярослов” – тому що спочатку було слово ■

Льодяна доброчинність

Ice Bucket Challenge – флешмобна лихоманка, що охопила весь світ. Упродовж усієї осені соціальні мережі поповнювалися великою кількістю відео, які зняли учасники флешмобу. Це дійство спрямоване на збирання коштів для фінансування фондів, що досліджують невідоме досі захворювання – боковий аміотрофічний склероз. За правилами, учасники отримують виклик на обливання льодяною водою. Своєю чергою, передають естафету ще трьом людям. Упродовж 24-ох годин ті, хто отримав виклик, повинні облитися льодяною водою, знявши процес на відео. Ще однією обов'язковою умовою акції є благодійна пожертва, що складає не менше 10\$. У разі відмови, учасник змушений пожертвувати 100\$.

Улітку 2014 року компанія Ice Bucket Challenge стала “вірусною”, тому і популярною в усьому світі. Серед учасників флешмобу є й такі відомі люди, як засновник Microsoft Біл Гейтс, засновник Facebook Марк Цукерберг, співачка Дженіфер Лопес, зірка футболу Кріштіану Роналду та інші. Саме ця небайдужість людей допомогла лише за серпень 2014 зібрати понад 50 000 000 \$.

В Україні теж ініціювали Ice Bucket Challenge за формою, проте тут він набув місцевої специфіки за змістом. Люди так само обливалися крижаною водою, викладали відео та передавали естафету друзям. Але в Україні це відбувалося не заради вивчення конкретної хвороби, а для підтримки української армії на Донбасі. Особливістю є й те, що часто процес супроводжували вислови “Слава Україні! Героям слава!”, “За Україну, за її волю!” і т.п. Також доволі помітною є тенденція, коли учасники одягають вишиванки, окутуються у прапори чи просто мають національну символіку під час обливання.

Незважаючи на те, що акція доволі популярна, критики дещо скептично реагують на неї. Вважають, що більшість людей навіть не усвідомлюють усю важливість цієї акції, а обливаються льодяною водою лише заради розваги, не виконуючи всіх правил. Стати учасником міг кожен охочий, варто було тільки записати відео та передати естафету.

Студенти Франкового університету активно брали участь у флешмобі, проявляючи свою не-

байдужість. Так от, 3 вересня студентський актив нашого університету на чолі з головою профкому студентів Михайлом Муралем і тодішнім головою Студентського уряду Романом Яциковичем організував груповий облив перед стінами alma mater. Зібрані кошти, а це близько 2 тисяч гривень, віддали на закупівлю бронешитів українським військовослужбовцям, що захищають нашу незалежність на сході України. Кинули виклик ректоратові нашого університету, колегії та профкому студентів Національного університету “Львівська Політехніка”, а також профкому студентів НУ “Київський політехнічний інститут”.

Ця осінь запам'яталася ще й тим, що на вулицях часто можна було побачити мокрих людей із відрами у руках і бадьорими вигуками. Це довело, що займатися доброчинністю можна по-різному, навіть у такий цікавий спосіб.

Творімо добро разом ■

Анастасія ЛУЦІВ

16 жовтня 2014 року в актовій залі Університету відбулась XIV звітно-виборна конференція Студентського самоврядування.

Після звіту Романа Яциковича виступили претенденти на посаду голови Студентського уряду Ярослав Ткач та Орест Дмитрасевич, представивши свої передвиборчі програми. Після запитань від аудиторії й активного обговорення програм учасники конференції перейшли до найвідповідальнішої місії – голосування. За Ярослава Ткача віддали свої голоси 138 делегатів, тоді як Ореста Дмитрасевича підтримали 36 делегатів конференції. Відтак, більшістю голосів переміг магістр факультету журналістики Ярослав Ткач.

Вітаємо Ярослава з обранням і бажаємо йому плідної роботи на посаді голови Студентського уряду ■

Новорічне привітання

**В. о. декана
філологічного факультету
Василь Будний**

Дорогі студенти, аспіранти,
працівники і викладачі!

Маю високу честь і чудову
нагоду висловити від імені фа-
культетської адміністрації сердеч-
не вітання з нагоди Нового року
та Різдва Христового і подякувати
всій нашій академічній спільноті
за плідну спільну працю і відваж-

ну громадянську позицію у
2014 році.

У новітній історії нашої
країни цей рік видався дуже зна-
менним і водночас незвичайно
тривожним та відповідальним. Це
рік двохсотлітнього ювілею Тараса
Шевченка і Євромайдану, загаль-
нонаціонального піднесення для
збройного захисту нашої Батьків-
щини від російського агресора, і –
ми в цьому свято переконані – рік
остаточного прориву України з
постколоніального становища в
родинне коло цивілізованих євро-
пейських держав.

Дві тисячі чотирнадцятий
ще раз нагадав, що мир, свобода і
національна єдність є незрівнян-
но важливими цінностями, які
здобуваються надто дорогою ці-
ною – на їх вітвар вже поклали
без вагань свої молоді життя сотні
героїв.

Тож дай, Боже, якнайшвид-
шої перемоги в наступному 2015
році – сподіваймося, молимося і
щосили працюймо заради цієї ме-

ти, натхненні вірою у здійснен-
ність святої місії Університету, у
спроможність освіти й науки зро-
бити цей світ більш гармонійним,
шляхетним і досконалим.

Щиро вітаючи всю факультетську родину, зичу кожному
професорові, співробітнику і сту-
дентові доброго здоров'я, нових
досягнень в особистому житті, на-
уковій роботі та навчанні!

Нехай у Новому році збу-
дуться всі заповітні мрії, хай осо-
бисте, кафедральне та загально-
університетське життя наповню-
ється радістю творчої праці, взає-
моповаги і дружньої підтримки!

Не забудьмо нікого в ці
святкові дні очікуваних прегар-
них змін – друзів, знаних і незна-
них, але близьких співгромадян із
Криму, Донеччини і Луганщини,
бійців на Східному фронті, дітей у
сиротинцях та вимушених переселенців!

Нехай усіх нас у цей неспро-
стий час осяє світло справжньої
Віри, Надії й Любові!

З нагоди 80-річчя від дня народження Миколи Ільницького 23 вересня 2014 року в дзеркальній залі Університету відбулась урочиста академія під назвою “Доля літературознавця, доля літературознавства”. Привітати професора Ільницького з ювілеєм прийшли представники обласної ради, адміністрація Університету, очільники освітніх і громадських інституцій Львівщини, колеги, друзі та найближче оточення ювіляра – його сім'я.

Нагадаємо, що Микола Миколайович є літературознавцем, критиком, поетом, перекладачем. Він – член-кореспондент Національної академії наук України, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри теорії літератури та порівняльного літературознавства Львівського національного університету імені Івана Франка, дійсний член Наукового товариства імені Шевченка.

Редакційна колегія газети “Ярослов” щиро вітає ювіляра ■

Засновник: філологічний фа-
культет ЛНУ ім. Івана Франка

Виходить за підтримки проректо-
ра з науково-педагогічної роботи та
студентської ради філологічного
факультету

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Ірина Батюк

КОРЕКТОР:

Наталія Сокіл-Клепар

ВЕРСТКА І ДИЗАЙН:

Іванна Борчаковська

Редакція може не поділяти думку
авторів публікацій.

За достовірність фактів відповіда-
ють автори.

У газеті використані фотоматеріали
та ілюстрації з мережі Інтернет.